

Koledar za julij 1919.

Namen molitve apostolstva, določen od sv. Očeta:

Vera v mladem naraščaju.

Dnevi	Godovi	Posebni nameni molitve za vsak dan so vsi važni dogodki, potrebe in stiske, ki bi se pripetile.	Češčenje presv. Rešnj. Telesa v	
			ljubl. škot.	lavant. škot.
1 Torek	Sv. Kri	Zacelitev ran, vsekanih v vojni	Ljublj. Trnovo	Zibika
2 Sreda	Obisk B. D. M.	Stanovska svetost Marijinih družb	Draga	Sladka gora
3 Četrtek	Helijodor	Uspešna milost v izkušnjah	Selca	Dramlje
4 Petek	(1. pet.) Urh	Trdovratni grešniki	Smlednik	Kalobje
5 Sobota	Ant. Zak.	Zatiranje kletvine in bogokletstva	Komenda	
6 Nedelja	Izaija	Judje, neverniki in krivoverci	Radomlje	Slivnica
7 Poned.	Ciril i. Metod	Slovansko cerkveno ujedinjenje	Št. Janž	Sv. Štefan
8 Torek	Elizabeta	Bolnišnice, ubožnice pa sal. oratoriji	Sv. Peter p. N. m.	Sv. Vid
9 Sreda	Veronika	Potrpežljivost in bogovdanost	Sv. Peter p. Sl.	Zusem
10 Četrtek	Amalija	Kat. dekliska društva	Naklo	Nova cerkev
11 Petek	Pij I.	Kat. književna društva	Podraga	Voinik
12 Sobota	Moh. in Fort.	Družba sv. Mohorja	Zužemberk	
13 Nedelja	Anaklet	Prostost in povišanje sv. Cerkve	Cemšentk	Vojnik, bol-
14 Poned.	Bonaventura	Jugoslovanski škofje	Vodice	nica
15 Torek	Antijoh	Verska načelnost zdravnikov	Borovnica	Vitanje
16 Sreda	Karmel, M. B.	Smisel za kontemplativne redove	Češnjice	
17 Četrtek	Aleš	Bogoljubna tajna veledela	Vranja peč	Dobrna
18 Petek	Kamil	Bolni in umirajoči	Dež. bolnica	
19 Sobota	Vinc. Pavl.	Usmiljenke kot ujedinevalke	Lj. Srce Jezus.	Sv. Martin
20 Nedelja	Marjeta	Zablodele mladenke	Pračna	Črešnjice
21 Poned.	Prakseda	Deviška sramežljivost	Koč. Planina	Frankolovo
22 Torek	Magdalena	Skrivne in javne grešnice	Sodražica	Sv. Jošt
23 Sreda	Apolinar	Vestna izbirčnost v čitvu	Zlato polje	Gornji grad
24 Četrtek	Kristina	Načelnost, nevstraš., vztrajnost kat.	Št. Urška gora	
25 Petek	Jakob	Zuhanji in notranji misijoni	Lj. Sv. Jakob	Ljubno
26 Sobota	Ana	Vestnost kršč. mater	Loka kapuc.	
27 Nedelja	Pantaleon	Verski prepoved izobraženstva	Voglje	Stráže
28 Poned.	Viktor	Nač. nepopustljivost in dej. ljubezen	Gora p. Idriji	Resalje
29 Torek	Marta	Ženske organizacije	Trboje	Solčava
30 Sreda	Abdoni. Senen	Obilni plodovi v duh. vajah	Kostanjevica	
31 Četrtek	Ignacij L.	Slov. naraščaj Dr. Jez. -- V jul. umrli	Idrija	Rečica

Odpustki

za mesec julij 1919.

1. Torek. Praznik presv. Krvi Jezusove. Popolni odpustek udom družbe sv. Petra Klaverja, če obiščejo cerkev in molijo po namenu sv. očeta.

2. Sreda. Obiskanje Marije Device. Popolni odpustek: a) udom škapulirske bratovščine karmelske Matere božje v redovni cerkvi; kjer te ni, pa v farni; b) udom rožnovenske bratovščine v katerikoli cerkvi. — Tretjevednikom vesoljna odeža.

3. Četrtek, prvi v mescu. Popolni odpustek udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni cerkvi.

4. Petek, prvi v mescu. Popolni odpustek: a) vsem vernikom, ki gredo k spovedi in

spravnemu sv. obhajilu, nekoliko premissajo dobrotljivost presv. Srca in molijo po namenu sv. očeta; b) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega; c) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa kakor včeraj.

5. Sobota, prva v mescu. Popolni odpustek vsem vernikom, ki prejmejo sv. zakramente, opravijo kake pobožne vaje na čast brezmadežni Materi božji, da nekoliko zadostje za razžaljenja, storjena Materi božji, in molijo po namenu sv. očeta.

6. Nedelja, prva v mescu. Udom rožnovenske bratovščine trije popolni odpustki: 1. če v bratovski kapeli molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom. Popolni odpustek: a) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega; b) onim, ki nesiijo višnjevi škapulir.

Izhaja vsak mesec.

-o-

Stane letno 5 kron.

Dobrodelnost naj se organizira povsod.

Dne 10. marca se je vršilo v Ljubljani duhovsko posvetovanje o dobrodelnosti. Splošno je bilo prepričanje, da je sedaj najnujnejša naloga organizacija dobrodelnosti. Voja je zadala vsemu narodu strašne rane, ki jih bo mogla zaceliti le vseobsežna dobrodelnost. Vsa javnost se je zavzela za vprašanje, kako. Jasno je, da se Cerkev ne more odreči dobrodelnosti. Iz krščanstva je izšla, vedno in povsod je bila krščanstva najlepši pojav in krščanstvo bino bilo več krščanstvo, če bi se dobrodelnosti kdaj popolnoma odpovedalo. Tudi ne bo mogla posvetna dobrodelnost krščanske ljubezni nikdar nadomestiti. Zato je škofijski odbor za društva na podlagi sklepov posvetovanja sestavil naslednji načrt dobrodelne organizacije za ljubljansko škofijo:

Kako naj se organizira dobrodelnost po deželi.

1. V vsaki župniji se osnuje dobrodelni odbor ali dobrodelno društvo. Za večje kraje se priporoča osnovati društvo; po manjših župnijah zadoštuje odbor. Ako je v kakem kraju že usta-

novljena Vincencijeva ali Elizabetina družba, ali se še ustanovi in bi ta lahko prevzela vse tu začrtane naloge dobrodelnega odbora, tedaj bi poseben odbor ne bil potreben.

2. Ta odbor (društvo) je član osrednjega društva »Dobrodelnost« v Ljubljani.

3. Namen dobrodelnega odbora (društva) je: 1. V pregledu imeti in podpirati vse pomoči potrebne v domači župniji. 2. Prispevati k skupnim dobrodelnim napravam po vsej škofiji, oziroma domovini.

4. Člani odbora naj bodo: Nekaj uglednih mož (zlasti tudi občinskih mož), nekaj dobrih žen in deklet, zastopnikov in zastopnic Marijinih družb, Tretjega reda, dobrodelnih in drugih društev, ako so v župniji. V odboru naj bi bili predvsem taki in take, ki sklepe dobrodelnega odbora v svojem področju (v občinskem odboru, v društvu) že tudi lahko vsaj deloma izvršujejo ali dobe zanje podporo in pomoč. — Ako se osnuje dobrodelno društvo, ima isto poleg odbora tudi društvene člane. Članarino odloča društveni odbor. — Ako pa je v župniji samo dobrodelni odbor, potem izven odbora ni drugih članov in ne nikake članarine, marveč

se pobirajo po župniji samo darovi v dobrodelne namene.

5. Voditelj odbora naj bo duhovnik. Poleg tega naj odbor izvoli iz svoje srede tudi tajnika in blagajnika, po potrebi tudi podpredsednika.

6. Odbor naj ima se jo vsaj vsak mesec na določeni dan in uro; po potrebi tudi lahko večkrat.

7. Odbor naj sestavi imenik vseh v župniji pomoči potrebnih, in sicer po različnih potrebah.

8. Dohodke za svoje dobrodelne namene naj si odbor preskrbi na razne načine, in sicer s tem: da nalašč v ta namen pobira pri dobrih ljudeh, ali napravi kako prireditve, ali se darovi tudi v cerkvi pobirajo (kruh sv. Antona), ali pa odborniki, zlasti če so bolj premožni, tudi sami kaj več darujejo. Dobrodelni odbor naj organizira tudi splošne dobrodelne zbirke v denarju ali živilih.

9. V vseh potrebnih rečeh naj se dobrodelni odbor (društvo) obrača na Dobrodelno pisarno v Ljubljani. Zato pa morajo tudi vsi dobrodelni odbori (društva) pomagati pisarno vzdrževati. Želi in priporoča se, da en del nabrane vsote porabijo za domače reveže, drugi del pa pošljejo Dobrodelni pisarni, da ta dalje oddaja osrednjim društvom in zavodom, ki služijo v pomoč sirotam in sploh pomoči potrebnim.

10. Kjerkoli pa dobrodelni odbor (društvo) spozna za potrebno in izvedljivo, lahko otvori tudi lastno pisarno, ali le za svojo župnijo ali za širši okoliš. Ako ta ne more biti odprta vedno, naj bo pa le gotove dneve in ure v tednu.

11. Župnijski dobrodelni odbori se združijo v dekanijski dobrodelni odbor. Ti pa pošiljajo vsak po enega zastopnika v osrednjo društvo »Dobrodelnost«.

12. Župnijski in dekanijski odbori pošiljajo osrednji dobrodelni pisarni letna poročila, da se dobi pregled vse dobrodelnosti v škofiji.

Navodilo za delovanje dobrodelnega društva ali odbora.

Dobrodelno društvo ali odbor naj skrbi za vse pomoči potrebne v župniji. V ta namen naj se sestavi imenik vseh pomoči potrebnih. Skrbeti mu bo zlasti za sledeče:

1. Za ubožne dojenčke, oziroma ubožne matere na porodu. Te vrste dobrodelnost je doslej pri nas še popolnoma zanemarjena, a v naprednejših deželah že zelo razvita. Tudi pri nas se ne sme več iznemar puščati. Kajti umrljivost otročičev do drugega leta starosti je pri nas velika; in mnogih telesnih pa tudi duševnih bolezni in napak je krivo napačno ravnanje z otroki v detinski dobi. Dobrodelni odbori naj tudi na to stran obrnejo svojo pozornost ter pomagajo ubogim materam ob porodu in po porodu s potrebnim svetom in poukom, ki so ga zelo potrebne, in s tem, da jim preskrbe potrebno dobro hrano in perilo za otroka. Zelo potrebno bi bilo tudi ubožnim družinam ob času, ko mati leži, pomagati pri gospodinjstvu, ker mnogokrat take uboge reve nimajo nikogar, ki bi jih v tem času ali v bolezni pri gospodinjstvu nadomestoval.

2. Za sirote, in sicer najprej popolne sirote, ki nimajo nič staršev; po potrebi pa tudi za polsirote, ki nimajo ali očeta ali matere. Sirote naj se oddajajo predvsem dobrim družinam ali samskim dobrim osebam, najprej onim iz sorodstva ali sosedstva. Le če se sirota ne more oddati nobeni dobri družini ali osebi, potem se prosi zanje za sprejem v zavod. Treba je pa tudi nadzorovati vzgojo družinam ali drugim osebam oddanih sirot. In če vzgoja ni dobra, je treba siroto odvzeti in ji preskrbeti boljše zavetje.

3. Tudi dušno zanemarjene in npravno pokvarjene otroke, čeprav imajo starše, moramo šteti med sirote. Take otroke je treba — če ne gre drugače — s pomočjo sodnije odvzeti staršem ali drugim njih rednikom ter jih oddati v vzgo-

jo drugim dobrim ljudem, ali če so preveč pokvarjeni, v poboljševalni zavod.

4. Dobrodelni odbor naj skrbi, ako starši sami za to dosti ne skrbijo, da se tudi otroci, ki imajo velike telesne hibe, slepi, gluhonemi, pohabljeni itd., oddajo pravočasno v dotične zavode, ali pošljejo k zdravniku.

5. Revnim otrokom, ki imajo daleč v šolo in morajo čakati na popoldanski pouk, naj dobrodelni odbor skuša preskrbeti opoldansko hrano. Še bolje bi bilo, ako bi jim mogel preskrbeti za tisti čas, ko čakajo na šolo, nekako dnevno zavetišče, kakršna so se začela ustanavljati med vojno po mestih. Take naprave so potrebne posebno po industrijskih krajih.

6. Ena glavnih skrbi dobrodelnega društva ali odbora bo oskrba ubožcev po župniji, ki se more urediti bolje, kakor je bila urejena doslej. Odpraviti se mora beraštvo od hiše do hiše in po cestah, ki je navadno združeno z veliko duševno zanemarjenostjo. V dobro urejeni državi naj ne bo beračev! Kajti pri beračenju se ne da nadzorovati, ali so prosjaki potrebni ali nepotrebni, in ali obračajo darove prav ali napak: za pijačo in za druge nepotrebe. Vsak človek, ki še more delati, naj tudi res dela in naj se preživlja sam. Če pa delati ne more in se ne more sam živiti, mora skrbeti zanj ali občina ali zasebna dobrodelnost; in sicer tako skrbeti, da mu beračiti ne bo treba. V to svrho bo treba stopiti v dogovor z državno oblastjo; zasebna dobrodelnost in državna oblast si morata v tem podajati roko. Dobrodelno društvo ali odbor mora imeti zapisnik vseh revežev svoje župnije. Vedeti mora za vsakega, ali še more delati in koliko, ali ne. Ako še lahko dela, pa noče, naj se spravi v prisilno delavnico. Odbor mora tudi vedeti, ali revež dobiva kako podporo in kje: od občine, sorodnikov ali kjerkoli. Ako nima zadosti podpore, je stvar dobrodelnega odbora, da mu jo preskrbi, in sicer: ali pri občini, ali ga sam podpira, ali ga spravi v hiralnico. — Kakor beračenje,

naj se odpravi tudi pošiljanje in preživljanje ubožcev od hiše do hiše, kakor pravimo: »po številkah«, — kar je neprijetno za reveže in za dotične družine. Siromaki naj bodo doma, če imajo dom; ali, če je mogoče, pri sorodnikih in dobrih sosedih. Ako pa to ni mogoče, naj se spravijo v hiralnico. Hiralnic pa ima naša domovina mnogo premalo. Zato je ravno dobrodelnih društev ali odborov poklic in naloga, da se potrebne hiralnice ustanove. Hiralnica se lahko napravi ali za posamezno župnijo, oziroma občino, ali pa za ves okraj. Dobrodelni odbori naj stopijo v dogovor z občinami in naj jim pomagajo, da se ustanove potrebne občinske ali okrajne hiralnice. — Posebno naj se skrbi za ostarele posle, da bodo dobili, ko obnemorejo, miren kotiček, primeren dom.

7. Dobrodelni odbor naj skrbi ne samo za telesno preskrbo ubožcev, marveč tudi za njih dušno življenje. Zato naj odborniki po potrebi reveže na domu obiskujejo, da se prepričajo o njih razmerah, njih potrebah in njih življenju. Denarja naj jim navadno ne dajejo na roko, ker ga večkrat ne znajo prav obračati. Dajejo naj jim rajši podporo v živilih, prispevkih k obleki in stanovanju. Če so reveži še zmožni za kako delo, pa si ga sami ne znajo ali nočejo poiskati, naj jim odborniki delo preskrbe, oziroma jih k delu prisilijo. — Posebno naj pazi odbor, da podpiranci podpore ne bodo zlorabili za pijančevanje. Tisti, ki se v tem kaj pregreše, se kaznujejo s tem, da se jim podpora odtegne ali zmanjša.

8. Kar velja o revežih vobče, velja tudi o invalidih, ki bodo potrebovali javne podpore. Ž njimi naj se ravna podobno kakor z ubožci sploh. Posebno naj se skrbi, da bodo invalidje, ako so količkaj zmožni, še kaj delali. V brezdelnosti se duševno zanemarijo in vdajajo raznim nerednostim. Invalidje se radi izgovarjajo: država me je pokvarila, država me mora rediti, in zato mislijo, da ne smejo nič delati. A brezdelnost je njim samim v škodo. Življenje brez dela nima nobenega cilja in zato no-

benega veselja; delo jim bo dalo veselje do življenja. To je treba invalidom povedati. Ako pa se jim ne da dopovedati, jih je treba k delu tudi nekoliko prisiliti. — Posebno so tudi invalidje v nevarnosti, da se utegnejo vdati pijančevanju, ker si hočejo v pijači iskati tolažbe. Zato jim je treba skrbeti za boljšo tolažbo in razvedrilo; posebno naj se tolažijo z verskimi nagibi. Ako pa podporo zlorabijo za pijačo, naj se jim odtegne.

9. Dobrodelni odbor naj ne pušča izoemar tudi pijancev in naj jim posvečuje potrebno pozornost. Kajti ali ni ravno pijanost največkrat vzrok revščine? Treba pa je revščino ne samo lajšati, ampak jo skušati tudi preprečiti. Dobrodelni odbor naj ima torej tudi imenik vseh pijancev in naj jih skuša — ali sam, ali potem treznostne organizacije, ki je v župniji — od pijančevanja odvrniti. Ako se pa to ne da doseči, naj dobrodelni odbor skrbi, da se pijanec da pod kuratelo. In sicer ne šele takrat, ko je zapravlil že polovico premoženja, marveč brž, ko se opazi, da je začel zapravljati.

10. Tudi izseljence naj ima dobrodelni odbor na skrbi. Glavno pri izseljencih je, da pridejo v mestih ali krajih, kamor se preselijo, v zvezo z dušnimi pastirji ter v krščanska društva in družbe. Zato naj se v župniji javno proglasi, da naj se vsak, kdor se misli izseliti, zglesi pri dobrodelnem odboru ali pri enem njegovih članov. Ta naj mu da izkaznico, s katero naj se v novem kraju priglasi na pristojnem mestu, ki naj ga vpelje v krščansko društvo ali družbo. V Ljubljani naj se pri- glašajo vsi taki izseljenci v Dobrodelni pi-

sarni; po drugih mestih pa, dokler nimajo za to posebne zglasilnice, pri dotičnih duhovnikih.

11. Največjo skrb naj odborniki posvečujejo bolnikom, zlasti sveda ubožnim bolnikom, ki so večkrat zelo zapuščeni. In čim bolj so zapuščeni, tem bolj je treba zanje skrbeti. Posebne ljubezni so potrebni bolniki, ki leže dolgo časa, po cela leta, na neozdravljivih boleznih. Treba bo na to delati, da se po vseh občinah preskrbe izučene bolniške strežnice. Naloga dobrodelnega odbora ravno bo, primerne osebe dati za strežnice izučiti. Dokler pa takih ni, naj članice dobrodelnega odbora to samaritansko službo po možnosti same opravljajo. Postrežejo naj jim, kolikor morejo, in prinesejo, česar potrebujejo. Preskrbe naj jim pa ne samo telesne, marveč tudi duševno pomoč; kolikor jim je že duhovnik ne preskrbi. Tolažijo naj jih z verskimi tolažili, naj z njimi molijo ali jim kaj primernega berejo ter pomagajo sploh, da si bolniki čas bolezni dobro obrnejo v dušni prid in se kar najbolje pripravijo za smrt.

* * *

Na podlagi tega poročila so presvetli gospod knezoškof zaukazali, naj se dobrodelni odbor (ali društvo) ustanovi čimprej v vsaki župniji. Bogoljub prosi svoje bralce, posebno one, ki so za to bolj sposobni, da svoje dušne pastirje, ki vas bodo povabili k osnovanju takega odbora ali društva, radi podpirate, v odbor vstopite in pomagajte dobrodelnost v domači župniji voditi. Bogoljubu pa poročajte, kje se je dobrodelni odbor ustanovil in kako deluje.

Poziv vsemu krščanskemu slovenskemu ljudstvu.¹

Naš narod že davno ni bil v tako usodnem položaju in v takih stiskah, kakor je zdaj. Sovražni nam Italijani so nas spravili v sila težaven položaj.

V velikih stiskah so se vedno ne le posamezniki, ampak celi narodi zaupno obračali k Bogu za pomoč. Posebno francoski narod je veliko molil za svojo zmago.

Če primerjamo naše stiske pa naše molitve, se moramo vprašati: Ali molimo dovolj? Ali molimo toliko in tako, kakor sedanja velika sila zahteva?

Po naši misli ne. Gre se nam za velike reči. Kaka nesreča za naš mali narod, če bo ostal trajno raztrgan! Ne samo v narodnem, ampak bolj ali manj gotovo tudi v verskem oziru. — Vprašanje je: ali se te nevarnosti za domovino zavedamo? Ali nam je blagor domovine dovolj pri srcu? Ali v moč molitve verujemo? Ali v pomoč božjo in Marijino zaupamo — ali ne? Kako vse drugače ljudje večkrat molijo za malenkosti!

Pomislimo samo, kaj bo, če bo tako ostalo, kakor je zdaj, da na Primorsko in Notranjsko ne bo smel zahajati noben slovenski častnik. Kolika škoda bo to za ljudi, kolika za naše častnike! Koliko naročnikov bo samo »Bogoljub« zgubil! Kaj če tudi Mohorjeva družba ne bo smela pošiljati tja svojih knjig! In če se ljudje izneverijo svojemu narodu, se bolj ali manj izneverijo tudi veri in Bogu. To velja še posebno za Koroško! Kolika zguba torej tudi za cerkev in versko življenje!

Po naši misli bi se moral v teh okoliščinah cel narod vreči pred prestol božji in Marijin, neprestano dvigati srca in roke ter klicati na ves glas k Bogu in njegovi Materi za pomoč.

Narod slovenski — móli! Opravljajte

brez prenehanja zasebne in javne molitve v rešitev domovine! — Tudi kake obljube bi lahko napravili. Če jih ljudje ali cele župnije delajo za manjše stvari, zakaj ne v toliki potrebi?

Sicer se zdi, da je vsa stvar že zamujena. Toda kdo pozna pota božje previdnosti ali kdo more njemu roke zvezati!

Ne poznamo sicer namenov božjih, čigar »sodbe so neumljive in čigar pota neizsledna«, — a božja pomoč, ki se je izkazala že večkrat, ko je bila sila največja, je tudi zdaj še mogoča. Ošabna Italija, ki je toliko grešila nad papežem, mora biti prej ali slej kaznovana.

Seveda končno vse prepuščamo njegovi sveti volji in neizmerni previdnosti. Kajti on bolje ve, kaj je v našo resnično korist, kakor mi.

Tudi si moramo vest izprašati, če nismo svoje nesreče tudi sami kaj krivi. Za nas ni nobenega dvoma, da Bog kaznuje kakor posameznike tako tudi narode za njih grehe. Razžaljenje in izzivanje božje zahteva zadoščenja. Če mu ga sami ne damo, si ga poskrbi sam.

Zato moramo Bogu tudi obljubiti, da bomo spravili iz svoje srede vse pregrehe in pokvarjenosti. Narod, napovej vojsko vsemu nizkočnemu in sramotnemu, kar nas sramoti pred svetom in osovrži pred Bogom! Vojsko satanu z njegovo zalego, — zmago Kristus! Bog s svojimi napovedmi mora vladati nad nami v zasebnem in javnem življenju. Le potem smemo pričakovati njegove pomoči. Presveto Srce Jezusovo kraljuj nad nami!

Potem, ko smo napravili tak sklep, se zatecimo enodušno in s sveto silo k Srcu božjemu in k Mariji, pomočnici kristjanov.

Gospod, usmili se nas! Marija, reši nas! Osramôti nakane naših in božjih sovražnikov!

Sv. Ciril in Metod.

Pred tisoč leti se je v krščanskem svetu pripravljala nesrečni cerkveni razkol, ki je krščanske evropske narode raztrgal v dve sovražni polovici. Narodno sovraštvo in politična nasprotja so podpihovala ogenj verskega boja. Na vzhodu je ošabni carigrajski patriarh Fotij razvnel grško nasprotje proti Rimu. Na zahodu so bili takrat Nemci že tako mogočni, da so podjarmljali slovanske narode; krščanska vera jim je bila večkrat samo sredstvo, da so mogli podjarmiti Slovane. Med Slovani se je krščanska vera le počasi širila, ker so se bali, da jim bodo tuji oznanjevalci krščanstva vzeli prostost.

V oni dobi je Bog obudil dva velika apostola krščanske prostosti, ljubezni in edinosti, sv. Cirila in Metoda. Bila sta sicer vzgojena v ponosnem grškem duhu, a vendar sta ostala ponižna; kot prava učenca Kristusove ljubezni do vsega človeštva sta ljubila vse narode in sta bila pripravljena svoje življenje žrtvovati, da zaničevane neizobražene narode pridobita za Kristusa.

V času, ko so ponosni Grki zaničevali tuje narode, sta sv. Ciril in Metod zapustila grški Solun in Carigrad ter šla kot ponižna misijonarja oznanjevat sveto vero med panonske in moravske Slovence. Slovani so bili takrat neizobraženi in tako zaničevani, da so veljali za narod sužnjev; beseda Slovan je mnogim pomenila toliko kakor suženj. A sv. Ciril in Metod sta tako ljubila zaničevane Slovane, da sta jih hotela povzdigniti v vrsto prvih krščanskih narodov. V slovanskem jeziku sta se tako izurila, da sta evangelij oznanjala v tem jeziku. A še več, iznašla sta posebne črke in začela pisati knjige v slovanskem jeziku. Sveto mašo, evangelije in druge svete knjige sta prevedla na slovanski jezik. Slovanski jezik sta tako odlikovala, da sta ga povzdignila na oltar; presveto daritev sta opravljala v slovanskem jeziku.

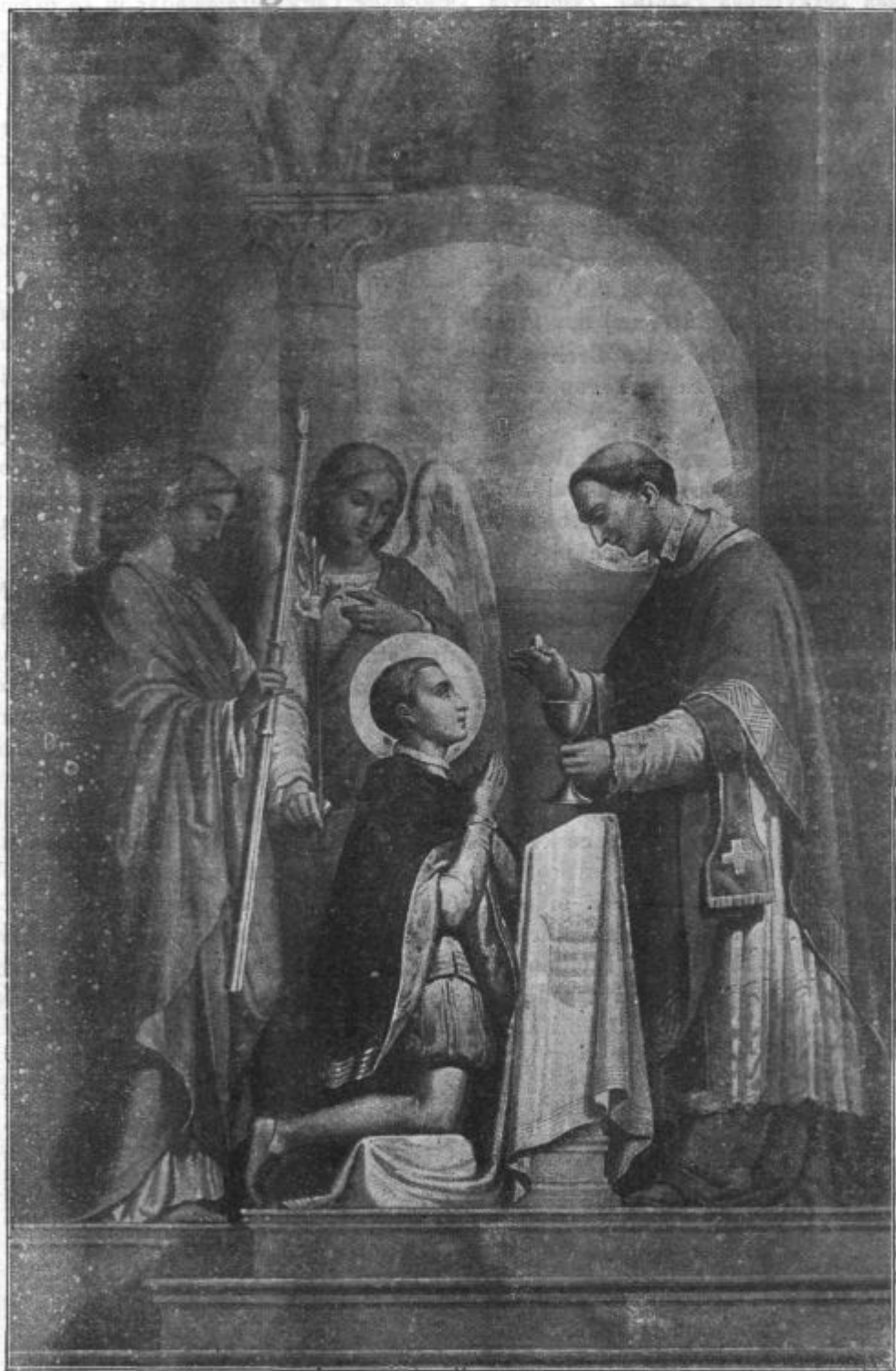
Slovani so z veseljem poslušali goreča apostola sveže vere in krščanske omike.

Spoznali so, da krščanstvo ni nevarno njih prostosti, marveč da bodo ravno po krščanstvu lahko deležni vseh dobrot prostosti in omike. Sveta apostola sta morala dobiti od rimskega papeža vse potrebne pravice, da bi mogla urediti cerkvene razmere v Panoniji in na Moravskem.

Ko so se njuni rojaki Grki pod vodstvom Fotija odtrgali od Rima, sta sv. Ciril in Metod ostala zvesto vdana Rimu. L. 868. sta v spremstvu slovanskih učencev popotovala skozi naše dežele v Rim. Tako so bili ne samo panonski Slovenci na Ogrskem in na vzhodnem štajerskem, ampak tudi kranjski in primorski Slovenci deležni oznanjevanja svetih naših apostolov. Rimski papež Adrijan II. je potrdil slovanske bogoslužne knjige in je dovolil, da se sme sv. maša darovati v slovanskem jeziku.

To je bila zares velika odlika za slovanske narode. Katoliška Cerkev je s tem lepo pokazala, da je zares vesoljna, za vse narode. Učeni zgodovinarji pravijo, da so imeli papeži posebne namene s Slovani. Videli so namreč, da so ošabni Grki in premogočni Nemci nevarni krščanski edinosti in katoliški vesoljnosti. Zato so hoteli, da bi bili Slovani cerkveno popolnoma neodvisni od Grkov in Nemcev ter naravnost združeni z Rimom. Tako naj bi bili most med vzhodno in zahodno cerkvijo ter važna podpora katoliške edinosti in vesoljnosti. Zraven tega so tudi videli, da se bo krščanska vera s pomočjo slovanskega bogoslužja najhitreje razširila med Slovani, kar se je tudi zares zgodilo.

Velika škoda je, da so Nemci preganjali sv. Cirila in Metoda ter njune učence. Nemci so v Panoniji in na Moravskem uničili cerkveno organizacijo naših svetih apostolov ter njune učence izgnali. Zato se ni mogel popolnoma uresničiti načrt, da bi se vsi Slovani združili v katoliški veri in postali podpora krščanske edinosti. Pod grškim vplivom so vzhodni Slovani zašli

Prvo sv. obhajilo sv. Alojzija
(obhaja ga sv. Karel Boromej).

razkol. Ravno Slovani so najbolj deležni žalostnega cerkvenega razkola. Zemljevid Evrope bi bil drugačen, Evropa bi bila obvarovana mnogih nesreč, ako bi se bili neovirano uresničili načrti sv. Cirila in Metoda ter rimskih papežev.

Slovansko bogoslužje je nekdanj imelo namen pospeševati cerkveno edinost. Iz istega namena so jugoslovanski škofje prosili, da bi se vsem jugoslovanskim katoličanom zopet dovolilo slovansko bogoslužje. Slovansko bogoslužje naj nas torej opominja k vdanosti do svete Cerkve in h gorečemu delovanju za cerkveno zedinjenje.

Ko je papež Hadrijan že potrdil delovanje slovanskih apostolov, je slabotni Ciril v Rimu obolet in umrl dne 14. februarja 869. Letos je torej 1050 letnica njegove smrti. Na smrtni postelji je molil za svojo slovansko čredo in za cerkveno edinost. Zdrožitve vseh Slovanov v katoliški veri in delovanje za cerkveno edinost, to je duhovna oporoka sv. Cirila in Metoda.

Sv. Ciril in Metod sta vzvišen zgled krščanske ponižnosti, krščanske goreče ljubezni do bližnjega, apostoske gorečnosti za razširjanje svete vere in za cerkveno zedinjenje. Sv. Cirila in Metoda enako častijo kot svoja apostola katoliški in razkolni Slovani. Zato sta mogočna patrona dela za cerkveno zedinjenje. Molimo in delajmo, da bi se vsi slovanski narodi, ki častijo sv. Cirila in Metoda kot svoja apostola, zedinili v katoliški veri!

Sv. Ciril in Metod sta velika svetnika katoliške Cerkve, a vendar ju še premaio častimo. Tega je bila nekoliko kriva prejšnja tuja vlada, a krivi smo tudi sami, ker smo dovolili, da sta se imeni naših apostolov rabili le bolj v posvetne namene. Sedaj je čas, da sv. Cirilu in Metodu damo zasluženo mesto v naših molitvah in v naših cerkvah. Zakaj se ne bi mogle v čast sv. Cirilu in Metodu zidati cerkve in postavljati oltarji? Sv. Ciril je po svoji nedolžni mladosti in po svoji čudoviti ponižnosti in čistosti sredi velikih nevarnosti na carigrajskem dvoru, kjer je preživel svoja mladostna leta, primeren zaveznik za naše mladeniške Marijine družbe. Oba naša apostola sta nam vzor čistih čednosti, ki so nam ravno v naši dobi posebno potrebne, da se ohrani mir v družinah, občinah in v državi.

Predvsem se moramo sv. Cirilu in Metodu zahvaljevati za dar prave vere. Onadva sta Slovanom s svojim zgledom pokazala, da je krščanstvo vera ljubezni, edinosti in prostosti ter sta največ pripomogla, da se je krščanstvo razširilo med vsemi Slovani. Najprimerneje častimo naša apostola, če po svojih močeh nadaljujemo nju delo za utrjevanje in razširjanje krščanske vere ter za zedinjenje naših ločenih slovanskih bratov s katoliško Cerkvijo. Zatorej se združimo v Apostolstvu sv. Cirila in Metoda pod zavetjem preblazene Device Marije! Tako bomo pripomogli, da se bodo zacelile rane vojske, sovraštva in razdora.

Tvoj dar.

Ze zopet trnje, ostro, žgoče...
Gospod, Gospod, kako boli!
Kako to seka rane vroče,
kako to žge, kako skeli!

In trnje proč sem vreči htela,
da več ne čutim bolečin —
a glej, kako sem se zavzela:
na vsakem trnju drag rubin!

S krvjo so tvojo okrašeni.
Gospod, ti nosil trn si vsak,
potem šele si dal ga meni...
O Križani, kako si blag!

Odpusti mi, odpusti, prosim,
branila se ne bom nikdar;
naj s tabo trnje venec nosim,
ljubezni tvoje drag je dar.

M. Elizabeta.

Privedite otroke k Jezusu!

»Pustite male k meni!« —

Da, tistikrat so apostoli branili v skrb za Jezusa. Matere pa so prosile Učenika, naj blagoslovi njihove »male«. In ti otroci so se čutili srečne pri Jezusu.

Zdaj duhovniki kličejo, otrok pa ni, ker jih matere zadržujejo.

Skoraj na skrivaj mora katehet zbirati obhajance v šoli ali v Marijinem vrtcu, da jih skupno dovede k Jezusu za blagoslov. So matere, ki ne puste otroku v cerkev. In ti otroci ne vedo za svojega največjega Prijatelja v tabernakelju.

Kaj bo iz otrok, ko tudi kateheta več ne bo? Ko izstopi iz šole, pozabi otrok tudi na lepe šolske navade. Z drugimi je navajen hoditi k šolskim vajam, tudi potem bo hodil z drugimi po slabih potih. Saj se ne zna sam voditi!

So matere, ki mislijo, da ni treba otroku pogostnega sv. obhajila. Vzgajajo ga z ljubeznivostjo, šibo, nauki in opomini. O Bogu in angelih mu govorijo, kadar ne pomagajo druga sredstva. Podobne so vrtinarju, ki drevesce samo podpre in ogradi, ne pusti pa zraka, vode in solnca k njemu; obrezuje drevesce, a ga ne cepi. — Otroku je treba za večno dušo hrane iz večnosti: duha ljubezni božje, ki naj mu poživi srce, žive vode večnega življenja, ki mu ohrani milostipolno dušo pred grehom; Solnca pravice, ki naj mu sveti in ga ogreva. Kakor se divjak cepi, da rodi zlahtni sad, mora se tudi narava otroku posvetiti, oplemeniti in proti grehu zavarovati. Otroku mora biti cepljen proti grehu s presvetim Telesom in Krvjo Kristusovo, da bo vzrasel pravi kristjan, drugi Kristus.

Sv. obhajilo je redna pot za ohranjenje otroške nedolžnosti. Kakor je Jezus rekel o potrebi sv. krsta za zadobitev milosti: »Resnično, resnično ti povem (govoril je z Nikodemom), ako kdo ni prerojen iz vode in Sv. Duha, ne more iti v božje kraljestvo« (Iv. 3, 5), tako o potrebi sv. obhajila za ohranitev milosti: »Resnično, res-

nično vam povem (govoril je zbranimu ljudstvu), ako ne boste jedli mesa Sinu človekovega in pili njegove krvi, ne boste imeli življenja v sebi« (Iv. 6, 54.).

Sv. obhajilo je angelski kruh za življenje božje v otroku. Otroku je mladika v vinogradu sv. Cerkev. Kri Jezusova, ki je začela teči iz srca prečiste Matere božje, ta sok prave vinske Trte, mora začeti delovati v srcu otrokovem. Potem bo življenje božje v otroku; živel bo po Jezusu, kakor Jezus po nebeškem Očetu.

Srečna ona Mati, ki ima v naročju božje Dete! Srečna tudi vsaka mati, ki ima otroka podobnega Jezusu!

Govoriti o dobrem, poslušnem Jezusu ni dovolj, ker vzbuja samo dobre misli. Tudi otroka pripeljati v cerkev k Jezusu, da ga počasti in prejme njegov blagoslov, še ne zadostuje. In če bi mati razvnela svojega otroka za Jezusa, da iz ljubezni do njega dela in trpi, še ni zadosti storila. Vzbudila mu je želje, ogrela srce — pripravila je posodo za nebeški kruh. Šele sv. obhajilo napolni to posodo otrokovega srca, izpolni njegove želje po zjedinenju z Jezusom. Sv. obhajilo stori, da je Jezus v otroku.

Dobar otrok ima največje veselje, če more k Jezusu. Celo čudno se zdi otroku, če ne sme k Njemu, ki je dober, ljubezniv, bogat, kakor se je učil o Jezusu. Veruje, da je Jezus v sv. Zakramentu — in bolj veruje nego mati, ki mu brani k sv. obhajilu.

Za otroka pa ni dobro, če gre k evharističnemu Jezusu brez vodnika. Samo za nedolžno šalo ali za tatvino komaj enega krajcarja se je šlo. Ker pa je mati otroka hudo kaznovala, je prepričan, da je bil smrtni greh morda še večji kakor bogokletstvo ali nečistost.

Komaj je prišel od spovedi, že ga je kdo razjezil. Prenagel se je, grešil. Smrtni greh pač ni bil, a otrok ne zna prav raz-

soditi. Lahko bi se zgodilo, da pristopi k sv. obhajilu, čeprav misli, da je v smrtnem grehu.

Za pogostno sv. obhajilo je treba tudi paziti na dobri namen, da se ne sprevrže v golo navado. Še ko se v cerkvi pripravljajo na sprejem sv. obhajila, lahko otroka zmoti vsaka malenkost. In če drugega ne, otrok brez nadzorstva bo gledal na obhajance še dolgo časa potem, ko bi se že moral zahvaljevati, ali pa bo kuhal v svojem srcu jezo na soobhajance, ki so ga porivali nazaj, namesto da bi se učil od Jezusovega Srca ljubezni in ponižnosti.

Pogostno sv. obhajilo otroka posvečuje, če pristopa v milosti božji. Lahko miselno obnašanje pa mu lahko pride tako v navado, da izgubi vsak strah pred Najsvetejšim. Če se nobeden ne briga za njegovo zunanje obnašanje, tudi ne bo slišal opominov Jezusovih njegovemu srcu.

Duhovnik je zaposlen pri oltarju, matere obhajanjeve pa, ki sicer tako skrbno pazi na obnašanje otrokovo, te matere pa ni, da bi poučila otroka v obnašanju pred Bogom svojim in mu kazala z zgledom, kako je treba uživati angelsko hrano.

Mati, ki gre sama k sv. obhajilu in ima pri obhajilni mizi svoje otroke kot nedolžne anđele za spremljevalce na desni in levi; mati, ki kaže otrokom s svojim vzornim obnašanjem, kako je treba uživati Jezusa, tako mater otroci spoštujejo in ljubijo, ker jim skrbi ne samo za telesno hrano, ampak tudi za dušno uteho.

Enkrat jih bo morala predstaviti Jezusu, svojemu Sodniku. Blagor materi, ki je razumela klic Jezusov: »Pustite male k meni!« Ni jih malo, ki jim bo veljal ta blagor, čeprav svet ne misli na te dobre matere. Sram bo vsako, katera se zdaj sramuje iskati Jezusovega blagoslova pri obhajilni mizi.

Bilo je zadnje dni pred vojsko z Italijo, ko je zbrala vzorna Mar. družba v Trstu po ulicah zapuščene otroke in jih pripravila za prvo sv. obhajilo. Vidni anđeli varuhi so bile te Mar. hčere tem prvoobhajancem.

Tudi drugod so dobre družabnice, ki pristopajo k sv. obhajilu skoraj vsak dan. Ali bi ne mogle marsikateremu nedolžnemu otroku nadomestiti mater in pomagati k Jezusu s poukom, spremstvom? Raztresenost, s katero zabrani ta duhovna mati raztresenost otrokovo, ji ne bo škodila. Pač pa ji bo koristila molitev, združena z molitvijo otrokovo. Učiteljica, ki je pristopila prva k sv. obhajilu in potem v pogovoru z Jezusom skrbela za red in pobožnost svojih učencev, prejme plačilo tudi za pobožnost teh otrok.

»Pustite male k meni!« bodo razumeli dobri otroci Marijini kot klic: »Privedite k meni malih obhajancev!« In otrokom ne bodo rasli rogovi nepokorščine, ampak ljubezen do mirnega, pobožnega življenja po zgledu Jezusovem. Vzgojili se bodo v evharističnemu Solncu značaji, stebri družin in domovine.

Bratovščina za umirajoče.

Zdi se, da smo nanjo malo pozabili. Dne 1. julija je praznik presv. Krvi. Ta dan ali pa v nedeljo potem, to je prvo nedeljo meseca julija, je praznik te bratovščine. Kajti s to presveto Jezusovo Krvjo so odrešene duše, za katere molimo, zato so tako veliko vredne. Ta dan ponovimo v čast Jezusovi presveti Krvi sklep, da hočemo za zveli-

čanje in rešenje duš storiti, kar je največ mogoče.

Ne opešajmo v molitvi! Ljudje še vedno umirajo. Vsak dan približno 140.000. Umirajo tudi nanagloma, neprevideni. Umirajo še vedno po bojišnih. Tudi na Koroškem jih je zadnji čas precej padlo. A tudi po drugih deželah se še bijejo krvavi boji.

Bratovščina bi se lahko tudi še mnogo bolj razširila kakor je razširjena. Vpisanih je približno 30.000 udov. A podobice je še več tisoč. Škoda bi bilo, ko bi ležale brez haska. Širite torej, ljubitelji duš, bratovščino še vedno in vpošiljajte mena udov na kraje, kjer je bratovščina kanonično vpeljana, odkoder boste dobili sprejemnicel

Zadnji čas je vodstvo bratovščine razpečalo vsem župnim uradom po Slovenskem tablice, ki naj se obesijo na cerkvena vrata. Na teh tablicah se verniki opozarjajo, da naj se pri sv. maši spomi-

najo umirajočih tistega dne. Obenem naj darujejo vse sv. maše, katerih se na cellem svetu opravi na dan okoli 300.000, za umirajoče. Molitvica, s katero se to darovanje opravi, je od sv. očeta Pija odobrena in z odpustki obdarjena. Prav je, da jo molite vsak dan. Glasi se:

Moj Bog, vse sv. maše, ki se danes darujejo po vsem svetu, ti darujem za grešnike, ki so v smrtnem boju in bodo danes umrli. Dragocena Kri našega Zveličarja jim nakloni usmiljenje!

Rešujmo duše! S tem bomo najbolj gotovo rešili tudi svojo!

Gema Galgani.

Piše Srečko.

(Dalje.)

Dvajseto poglavje.

Seraf molitve.

Zrak, luč in jed — brez teh ni telesnega življenja. Zatajevanje in molitev — brez teh ni duhovnega življenja. In če je duhovno življenje v kar najtesnejši združitvi z Bogom, sta zatajevanje in molitev krili, perutnici, na katerih se dvignemo k Njemu.

Vse duhovno življenje sloni namreč na milosti božji v nas, brez te ni nebes; in brez dejanske milosti božje tudi ne moremo storiti prav nič dobrega, zaslužnega za nebesa. Kristus nas pa zagotavlja, da daje milost samo tistim, ki ga zanjo prosijo. Molitev je torej tako potrebna, da se brez nje ne moremo zveličati. Samo kdor moli, vztrajno moli, more izpolnjevati vedno vse božje zapovedi, premagati vse skušnjave in vztrajati do konca v dobrem. Brez molitve človek drvi v gotovo pogubo.

Z molitvijo se torej duša dviga k Bogu in živi pravo krščansko življenje. Kakor to življenje, tako ima tudi molitev več, oziroma mnogo stopinj: duša, ki jih vse prehodi, doseže najpopolnejše združenje z Bogom. Največ duš ostaja vedno na prvih stopnjah navadnega premišljevanja; a

če je duša vedno Bogu zvesta, tudi v najmanjših stvareh, in se brez pridržkov izroči njegovemu vodstvu, jo Bog dvigne na brezprimerno višjo stopnjo molitve, na stopnjo kontemplativnosti, ali zrenja: ko duša v posebni nadnaravni luči brez vsakega truda kar nekako gleda verske resnice in se napaja ob njih. Vsak kristjan je poklican k tej molitvi in si je lahko želi ter prosi od Boga, čeprav jo le bolj redki dosežejo. — Te vrste molitev ni stavljati med one druge v vsakem oziru »izvanredne milosti«, kakor zamaknenje, stigmati, moč delati čudeže, razodetja, prerokovanja itd., katere daje Bog izjemno nekaterim svojim izvoljencem, v dosego kakega zunanega namena in ne dušnega posvečenja, in katerih nam zato niti ni dovoljeno želeči.

To smo morali povedati kot uvod, ker se pri nas žalibog o vsem tem le premalo ve in govori: Slovenci smo menda premrzeli narod..., zato pa tudi še nimamo svetnikov.

Izza svojih detinskih let se je Gema z vsvo vztrajnostjo vadila v molitvi. Kar je mogla, se je trudila, da bi bila njena duša vedno pripravljena na prejem novih milosti.

še kot otrok izprašuje in prosi svojo mater in učiteljico, naj jo uče moliti; in ko se ji zdi, da nekoliko razume, se umakne v svojo sobo in preživlja tem cele ure sama v delu in molitvi.

Že od takrat se na vso moč trudi, da odstrani iz misli in srca vse, kar ni Bog, kar bi jo moglo raztresti, kar bi jo moglo navezati na svet; v ta namen tako strogo in neprestano zatajuje svoje čute. Kar najtesnejše združenje z Bogom — to hoče na vsak način doseči. Pa se ji je sčasoma, z vztrajno vajo, tudi posrečilo. Gema je kot orel uprla svoj pogled v Boga in ga ni več odmaknila.

Polagoma je tako daleč uspela, da ji ni bilo treba več postavljati se znova v pričujočnost božjo, ker je bila neprestano zbrana v nji. Nič je ni moglo več raztresti. Pri vsem tem, da je vedno mislila na Boga, pa je bila na vso moč skrbna v vseh svojih dolžnostih; kar ji je kdaj kdo naročil, se je lahko zanesel nanjo; izvršila je vse do pičice.

Sicer je pa že njena zunanost in vse njeno obnašanje jasno razodevalo, kako je bila zatopljena v Boga. Ves izraz ožarjenega obraza, neprisiljena molčečnost, angeljski sijaj oči in veden smehljaj okoli usten je razodeval, da se Gema pogovarja z Bogom in je le s telesom še na zemlji. Ta zbranost pa je niti najmanj ni utrujala. Ravno narobe: stalo jo je velikega truda, da se ji je izmaknila. »Nekoč sem bil povabljen k Gianninijevim« — pripoveduje o. Stanislav. »Ko vidim Gemo, ki mi je sedela naproti, vso zamaknjeno samo vase, ji z oblastjo duhovnega vodnika pravim, naj pusti zdaj to, ker pri mizi ni ne čas ne prostor za molitev. Gema je obledela, in se pričela tresti po vsem telesu, tolikšna je bila njena boleost; a je jedla naprej, kot da ni nič. Po kosilu sem jo zato prijel. 'Saj vendar veste, oče,' mi pravi z otroško priprostostjo, 'ali mi niste vzeli Jezusa med kosilom? ... Ali mislite, da morem vzdržati, da ne mislim nanj.'«

Ta neprestana Gemina pozornost na Boga pa nibilila samo navadna zbranost

duha, kot jo mora imeti vsak, kdor se zaveda božje pričujočnosti, marveč je bila najvišja molitev, vsa polna ljubezni in neprisiljena. Gema je v duhu videla Boga, se pogovarjala z njim, ga poslušala, se veselila v njem. In v tem, ko je z vso priprostostjo od najvišjih misli in resnic prehajala na čisto priproste in vsakdanje stvari, mu je razodevala svoje dvome, ga prosila za to, ali ono dušo in ga zahvaljevala za prejete dobrote. To je bila njena zbranost, to njen duh molitve, to njen opravek vseh 24 ur dneva. Tudi ponoči, ker je malo spala. Ko se je prebudila, je pričela svoje premišljevanje tam, kjer ga je prekinila, ko je zaspala. Zjutraj je vstala spočita, a v srcu ji je bilo kot da je prečula celo noč pred tabernakeljem... Pobožno je poljubila in se pokrižala s križem, ki ga je držala celo noč v rokah. Sama pravi nekoč o tej nočni molitvi: »Glej, o Jezus, tudi ponoči tiste urel Spim, toda, moj Jezus, srce ne spi; s tabo čuje vedno, vso noč.«

V svojih razgovorih z Bogom se ni posluževala nobenih od drugih sestavljenih molitev. Pač je molila z drugimi rožni venec in žalostni del je tudi zase često rada premišljevala. Sicer pa je molila vedno kakor sta ji narekovala srce in pa luč, ki jo je imela od zgoraj. »Kar ne morem moliti iz knjig in tudi očenašev in češčenamarij ne. Mi ne dajo prave hrane in me utrudijo. Zato molim kar sama zase, kar najbolj morem.« Veliko teh njenih molitev nam je k sreči shranjenih in o. Stanislav jih je objavil v posebni knjigi v velik dušni prid vseh, ki jihčitajo.

Često je molila s kratkimi, a zato tembolj vročimi zdihljaji: »O Jezus, o Bog mojega srca! O Oče moj! Sama s Teboj samim! Kdaj Te bom zazrla iz obličja v obličje? O zemlja, kako si mi revnal! O križ mojega Jezusa, kako si mi ljubl!« Včasih, ob najhujših dušnih suhotah, je ponavljala tudi nekatere odlomke iz psalmov, katere si je z nekaterimi drugimi molitvami prepisala v malo knjižico za tisti čas, »kadar se Jezus skrije«.

Višjo vrsto premišljevanja, ko duša

bolj občuti Boga in verske skrivnosti in jih kar zre in občuduje s svojimi duhovnimi očmi, imenujemo »kontemplacijo«, mi bi rekli zrenje, gledanje. Ena sama misel, ena sama slika dušo tako prevzame, da je ne premišljuje več, marveč kar gleda, zre, občuduje... To se doseže z dolgotrajno vajo premišljevanja in sodelovanjem milosti božje.

Gema je pod vodstvom Sv. Duha mnogo premišljevala; redno pa eno uro zjutraj v cerkvi in eno uro zvečer pred počitkom. Pa tudi med dnevom je vsak prost hipec porabila v premišljevanje. Držala se je pri tem običajnih pravil, ki jih dajejo učitelji duhovnega življenja: daljno pripravo je vršila z neprestano zbranostjo, bližnjo pa z občutki vere, upanja, kesanja, ljubezni, čaščenja itd.; nato si je s pomočjo spomina predočila dogodljaj, kraj, resnico ali skrivnost, ki jo je hotela premišljeovati, in jo z razumom preudarila ter obrnila nase in h koncu je obujala z voljo primerne srčne občutke. Predmet njenih premišljevanj je bil navadno Bog in Kalvarija. Pri tem je imela pač to veliko milost, da se ni nikdar raztresla, pa naj je premišljevala ure in ure. Ko se je potopila v premišljevalno molitev, je svet izginil iz obiležja njenih misli... Ponavljamo: Gema je to dosegla z dolgotrajno vajo, oprto na trdno voljo, čisto srce in milost božjo.

Po vsem tem ni nič čudnega, da je Gema od navadnega premišljevanja z vso lahkoto prešla v kontemplativno premišljevanje. Bog ji je zgodaj naklonil to milost, ker je bila čistega in preprostega srca. Ako je premišljevala n. pr. lepoto, svetost, usmiljenje ali pravičnost božjo, je ona zrla te resnice kakor na sliki, bolje: kakor v zrcalu. Merila je njih globokost in velikost, razgrinjala, kolikor je ustvarjenemu umu mogoče, njih nedoumno skrivnost; in ko so njene dušne zmožnosti umolknille, je samo gledala in — uživala... Če pa je premišljevala Gospodovo trpljenje, se je po premišljevanju dotičnega prizora v Getzemani, pred Pilatom, na Kalvariji..., njen duh kar potapljal v brezbrežnem morju,

srce pa ji je mrlo bolesti in ljubezni. Toda naj pove sama, kako je premišljevala. O. Stanislavu je pisala:

»Ko mi je pričeti premišljevanje, stotim to brez vsakega napora. Duša se mi takoj vsa potopi v neizmerno velikost božjo in se izgubi zdaj v eni zdaj v drugi točki. Še preje pa predočim svoji duši, da ker je ustvarjena po božji podobi, mora biti samo on njen cilj in namen. V takih trenutkih se mi zdi, kot da izgubljam težo svojega telesa; in če sem pred Jezusom, se vsa izgubim v njem. Takrat čutim, da ljubim nebeskega Ljubitelja duš; čim več mislim nanj, tem bolj se mi zdi sladek in ljubezni vreden. Včasih se mi zdi, da vidim v Jezusu nebeško luč in solnce večne janosti, velikega Boga, da je ni v nebesih in zamlji stvari, ki bi mu ne bila podložna, Boga, v čigar volji je vsa moč. Med dobrotami ga poznam za največje dobro, ki je samo od sebe; in ker je Jezus popoln, v njem najdem vse. Potem se potopim še v njegovo dobrotljivost in pri tem se moj duh navadno dvigne skoro v nebo. Jezus je neskončno dober in v njem bom nekoč uživala, tako upam, vse druge dobrote. Za sklep premišljevanja prosim Jezusa, naj pomnoži v meni svojo ljubezen, da bo popolna v nebesih.«

Na neki dvom, ki ga ji je o. Stanislav nalašč stavil, odgovarja: »Če se podam v premišljevanje, vidim Jezusa, ne sicer s telesnimi očmi, ampak spoznam ga razločno, on me pustj pastj v neko sladko onemoglost in v tej onemoglosti ga spoznam. Njegov glas začutim tako razločno, da sem večkrat rekla, Jezusov glas me globlje rani od večreznega meča: tako globoko gre v dušo. Njegove besede so besede večnega življenja. Kadar tako vidim Jezusa in ga čutim, se mi zdi, da ne vidim ne telesne lepote, ne podobe, ne sladkega glasu ali petja. Ko vidim in občutim Jezusa, vidim samo neizmerno luč, neskončno dobroto; njegov glas ni slovan glas, a je glasnejši in razumljivejši moji duši ko z jezikom izgovorjene besede.«

Do sem se je povspela Gema s svojim lastnim trudom, podprtim od milosti božje.

Bog sam, brez njenega sodelovanja, pa jo je često dvigal še višje. Tako je kot po Jakobi lestvici njena duša stopala gor in dol po vseh stopnjah notranjega življenja. Kjer je njej zmanjkalo moči, je pomagala milost božja, so pomagali darovi Sv. Duha.

Ali je še kaj Gemi podobnih duš, ki bi

dosegle tako visoko stopnjo molitve? Še, a malo. Zakaj je pa druge ne dosežejo? Ker si je ne zaslužijo — pravi pisatelj »Hoje za Kristusom«. Posnemajmo Gemino zvestobo milosti božji, navzemimo se od nje duha molitve in Sv. Duh bo storil ostalo.

(Dalje.)

Molitev.

Življenja daj doseči
cilj mi, o Gospod!
Jaz slaba sem,
neznana in nevarna mi je pot.

Po poti gladki in široki
sama znam.
A Ti učiš,
da ta pripelje me drugam.

Le Ti si cilj
nemirnega življenja,
kjer duša lačna
se nasiti koprnjenja.

Po poti gladki in široki
sama znam.
Saj z mnogimi
hodila že sem tam.

A zdaj želim
na strmo Tvojo pot.
O spremljaj, prosim,
me po njej, Gospod!

M. J. — Gorenjka.

Marijine družbe — prenovite se!

Vojska je s svojimi slabimi posledicami segla celo v Marijine družbe. Med vojsko samo so se ženske Marijine družbe razmeroma dobro držale. Naše ženstvo je bilo med vojsko po krajih, kjer je bilo nastanjeno vojaštvo, izpostavljeno hudi poskušnji. Toliko moštva, razbrzdanega, zapeljivega, nastavljenega po vseh vaseh in hišah — to ni bila mala nevarnost, katero je bilo treba premagati. To poskušnjo je naše ženstvo večinoma dobro prestalo. Večinoma so se dobro držale; sempatje se je že katera izpozabila, nekatera tudi

žalostno padla. A to so bile redke izjeme. Splošno so družbe mnogo slabega odvrnile. Ako ni bilo vse, kakor bi imelo biti, se moramo vprašati, kako bi šele bilo, ko bi družb ne bilo!

A hujše je nastalo po vojski. Takrat je neka omotica, neka vrtoglavost pograbila ljudi. Začel se je dirindaj na vseh koncih in krajih. Napačno razumljena svoboda je vsem glave zmešala. In ta duh razbrzdanosti tudi dekliskim Marijinim družbam ni prizanesel. Duh posvetnosti, duh veseljaštva je zašel tudi čez posvečeno

ozidje teh Marijinih svetišč. Reči smemo, da je večina deklet tudi zdaj ostala pametna in poštena. A le preveč je tistih, ki so se spozabile in vrgle posvetnemu veselju v naročje.

To pa se pri Marijinih družbah ne sme trpeti! Ako ne znajo dekleta Marijinih družb kaj boljšega kakor posvetnjaki, potem ne vemo, čemu družbe so. Poštenega, nedolžnega veselja Marijina družba ne brani; a nevarnega in grešnega veselja mlade ljudi varovati, to je ravno namen Marijinih družb. Družbe morajo biti pred svetom neomadeževane, ali je pa bolje, da jih ni!

Zato pa se morajo družbe, ki so prišle kaj iz reda, prenoviti in z novim, dobrim duhom poživiti. Z duhom modrosti, duhom pobožnosti, duhom strahu božjega. Kako pa se to naredi, to je težko obkramkom povedati. En pomoček so duhovne vaje, drugi skupni shodi več družb skupaj, tretji natančno nadzorstvo.

Večje skupne shode, ki so bili prej v

navadi, pa so med vojsko prenehali, priporočamo zopet vsem družbam. Naj se zbirajo po dekanijah ali drugih primernih okrožjih. Še letos naj bi priredile vse dekanije take skupne shode, kjer jih že niso. Program shodov bodi: Molitev za domovino in prenovitev družb samih.

Ako pa vsi drugi pomočki odpovedo, potem je treba seči po zadnjem sredstvu: Družbo je treba presejati in očistiti takih, ki se ne pokoré in ki družbi nečast delajo. Pozivljamo vse družbe, da ako so se nabrale v njih sredi smeti, ki se ne dajo drugače odpraviti, naj jih temeljito pometejo!

Marijine družbe morajo biti neomadeževane in na dobrem glasu pred svetom. In v kolikor so v tej splošni zmedenosti dober glas zgubile, ga morajo čimprej zopet nazaj dobiti. Marijine družbe — prenovite se!

Poslji svojega Duha — in prerojeni homo!

Škofijsko Vodstvo M. D.

Na napačen naslov.

I.

Silno slabe volje je prišla od shoda. Vrata so čutila njeno jezo; psiček se ji ni smel dobrikati, sunila ga je, da je zacvilil; gledala je, kakor sama huda ura. Naposled se je vsula ploha...

»Oh ta baba! Le počakaj me!

»Kaj pa je vendar?« vprašajo mati Komarica.

»I, kaj? Te vražje klepetulje! Komaj sem malo poplesala, pa je že nesla pošto v farovž!«

»Kdo pa?«

»Saj veste, kdo. Katera pa je največja klepetulja v vasi! Katera ima pa najdaljši jezik, tako dolg, da z njim sega v tri fare!«

»Ti misliš Kregarjevo, ki je odborica.«

»Ta ne, ampak Škrbinka. Ta ne da nobenemu človeku miru.«

»Misliš, da je ta?«

»Ta, ta, pa nobena druga!«

»Pa se morebiti motiš.«

»Motim? Oh, kaj pa! Motim! Saj jo poznam.«

»Ne sodite, da ne boste sojeni, pravi sv. pismo. Nežika, pomisli —«

»Seveda! Vi jo zagovarjate. Saj vem, zakaj. Zato ker tudi vam čenče nosi.«

»To pa ni res!«

»O, res je, res. Pa gospodu tudi čenče nosi; gospod so pa tako neumni, da jo poslušajo. Ko bi bila jaz gospod, bi ne poslušala takih sitnic za cel svet ne!«

»Nežika, le počasi! Kako si se pa oni dan držala, ko ti je Krivarica nekaj povedala. Ali še veš?«

»Tisto je bilo pa res, zato sem se pa lahko jezila.«

»Ali mar to ni res, da si ti plesala?«

»Res je že; pa ni treba, da bi gospod vedeli.«

»Aaa, tako je ta reč! Pred gospodom bi bila ti rada svetnica, pa te je goljufalo. Ti bi bila rada v Marijini družbi, pa plesala bi rada. Z eno nogo bi rada služila Bogu, z drugo pa hudiču, tako se mi zdi. Ali pa ne veš...«

»Ali bo danes še enkrat shod? Tako pridigo sem že enkrat slišala.«

»Jo boš pa doma še enkrat.«

»Pa je ne bom!«

Z največjo naglico je hitela k vratom in še z večjo naglico v podstrešje, v svojo sobico. Tam se je vrgla na posteljo in cel dan je ni bilo na spregled.

»Kje pa je Nežika?« so vprašali opoldne oče.

»Slabe volje je. Nekaj jih je po pravici slišala.«

»Aha! Sedaj pa štulo kuha. Naj jo le! Kadar bo lačna, bo že prišla. Molimo!«

Pa so molili in žlice so zapele svojo pesem, družina je pojedla, kar je prišlo na mizo. Nežika pa je ležala v svoji sobi, srd in jeza sta vladala v njenem srcu; srd in jeza nad vsemi tistimi, ki ji grené zlate ure vesele mladosti.

Za večerjo je vstala.

»No, ali se je vihar polegel,« vprašajo pikro oče.

Nežika zajoka. Torej tudi oče jo dražijo. Nobeden ne čuti z njo. Oh uboga mladost, koliko »sovražnikov« imaš!

Po večerji je Nežika zopet izginila. V spalnici je pogledala skozi okno. Pri Škrbincu na vasi je še gorela luč. To jo je pogrelo. Tiho, skozi zobe sikajoč, je zagrozila: »Počakaj me, ti Škrbinka škrbinasta! Nekaj ti bom zagodla, da boš pomnila, kdaj si me šla tožit.«

II.

»Oh, saj pravim no! Ta beraška prevzetnost!«

»Kaj se pa jezite, mati!« se oglasi na pragu Marinova mati.

»Kaj bi se ne,« odgovarja Komarica, poglej, kaj mi je naredil ta berač, ta ošab-

ni Barantavček. Dober kos kruha sem mu dala, pa so ga otroci vsega dobili tam dolj za mejo.«

»Saj ga bo še stradal, ta ošabnost ošabna.«

Marinka stopi v vežo, da izve vso zgodbo o beraču in kruhu.

»Tako so neumni ti beraški postopači. Mislijo, da kmet samo bel kruh je, beračem pa črnega daje. Saj mu še za črnega trda gre.«

»Neumni so, neumni, in pa ošabni. Saj veste, neumnost in ošabnost sta si sestri.«

»Prav res.«

»No ja, pa kaj se hočemo jeziti na berače, saj je ves svet neumen in pa ošaben,« začne Marinka vodo napeljevati na drug mlin.

»Poslušajte, kaj sem danes zvedela. Pri Škrbincu sem bila, ko je ravno pošto nosil.«

Nežika, ki je doslej poslušala zgovorno ženico v hiši, pride ven. Rada bi zvedela, kako je Škrbinka pogrelo njeno maščevanje.

»Kakor veš, so letos predpustom naša dekleta malo preveč plesale. Celo take, ki so v Marijini družbi, so letos skoro vse zrorele. Zadnjič so jih pri shodu malo prijel, sedaj pa vsekrižem ugibajo, kdo jih je zatožil. Ena je zato pisala tudi Škrbinki, podpisala se pa ni, ker jo je bilo sram. Le skrivaj stresajo take punce svojo jezo.«

»Kaj je neki pisala?«

»Ko imam pa tako slabo glavo, saj ti ne morem vsega povedati. Samo to vem, da je bila Škrbinka v začetku prav hudo jezna.«

Nežiki se zjasni obraz. Torej jo je le dobro prijel. Prav, prav, klepetulja ti stara!

»Potem sem jo pa malo potolažila, pa mi je dala pismo brati. Pa sem jo potem še lažje tolažila, ko sem pismo prebrala. Poglej, pravim, kako so naša dekleta neumne. Tebi piše, sebe pa po zobeh bije.«

»Kako to?« — Nežika pogleda v tla.

»Poglej, sem dejala, kaj ti piše: Ali ste bili včasih kaj boljši ljudje, kakor smo se-

daj. Dobro vem, da si tudi ti plesala, ko si bila mlada. — O, seveda si. Ali takrat pa še nismo poznale Marijine družbe. Če bi jo bile pa imele, bi bila pa naša mladost drugačna. Dekleta še ne vedo ne, kaj imajo, ko imajo Marijino družbo pa izobraževalno društvo, kjer dobe bukve, da jih lahko bero, pa tudi drugega veselja jim ne manjka. Le zakaj jim je najslabše in najnevarnejše veselje najbolj všeči!»

»Prav si povedala. Nežika, le poslušaj.«

»Poglej, sem dejala dalje, kaj ti zopet piše: S tem, da nas gospodu tožite, napravljate samo, da so gospod kaplan vedno težje pri nas in da si žele proč. Takega dobrega gospoda, pa ga stran spravljate! — Vidiš, sem ji dejala, kako so vendar naše punce neumne in nespametne. Kdo pa dela našim gospodom težke ure med nami? Ali ne takele norice! Ravno take se mi zde kakor tisti tat, ki je z ukradenim denarjem tekkel od hiše in vpil: Primate tatu, primate tatu! Same gospodom težave delajo, krivi naj jih bodo pa drugi, seveda!«

»Dobro znaš govoriti.«

»Konec je pa najlepši. Takole piše: Sedaj se ti pa zahvalim v imenu cele naše fare za te čenče, ki si jih naredila...« Kako domišljave so te naše punce! Ali res mislijo, da se cela fara briga za take prismode! Če tam na plesu ena kihne, pa ji mora cela fara klicati: Bog pomagaj! Beži no, beži!»

»Kaj meniš, katera je te neumnosti pisala?« vpraša Komarica.

»Tega pa ne vem. Pa me tudi malo briga.«

Nežika pa medtem lepo tiho izgine v hlev. Sicer bi jo hila rdečica prav gotovo izdala. Pri srcu ji je bilo tako hudo. Vsaka beseda, ki jo je pisala škrbinki, je kakor kamen priletela nazaj in jo zadela v dno duše.

Tudi bi se bila poboljšala, če bi na potu poboljšanja ne bila zadela na kamen neumnosti in ošabnosti. Nad tem kamenom se je pa spodtaknila...

Mešane vloge.

Gospod urednik, dovolite, da podam še jaz nekaj misli o dopisih, ki jih je prinesel »Bogoljub« pod zgornjim naslovom v marčevi in majnikovi številki.

Čisto neumevno mi je, kako da pridejo Marijine družbe do iger z mešanimi vlogami. Marijine kongregacije so vendar verske družbe, ki skušajo gojiti pristrčno ljubezen do blažene Device Marije, navajati drubenice k posvečevanju samih sebe ter jih pridobiti in navdušiti za razširjanje kraljestva božjega na zemlji.

Marijine družbe so vzgajališča verskih značajev, jim torej kot čisto duhovnim napravam nikakor ne more biti naloga, reševati posvetna vprašanja.

Zato je kaj napačno, če morajo Marijine družbe, kakor je žal na Slovenskem čestokrat v navadi, sodelovati povsod, naj se že zgodi v župniji karkoli se hoče.

Revice, prave Marte, se trudijo, dokler

jim končno vsled vsestranskega napora ne ostane od družbe — nič drugega kakor svetinjica.

To ni prav!

Pustite Marijine dekleta v njih družbi, pri njihovih odsekih. Ne vabite jih v povesnost brez potrebe!

Zlasti pa ne motite v delu prednice!

Če je vestna in skrbna, ima v družbi čez glavo dovolj dela. Posebno ji ne preostaja časa, da bi igrala zaljubljene vloge.

Iger z mešanimi vlogami navadno po deželi, v manjših krajih, ni treba.

Koder pa mislite, da so take predstave umestne in potrebne, tam pa ustanovite za to posebna izobraževalna društva ali bolje rečeno »Društva za izobraževalno vzgojo«.

V društva s takim namenom kajpada smejo pristopiti in v njih sodelovati posamezne Marijine hčere, če so za to sposobne in če jih veseli.

Kar pa zadeva »znanja«, pa pripominim, da k temu dekleta še posebej navajati, pač ni nikakega vzroka.

Prava Marijina hčerka ne goji pretirane pobožnosti, zato se tudi nikakor ne odteguje svetu, marveč občuje, izpolnovaje svoje stanovske dolžnosti, z vsakomer prijazno in priprosto.

V svoji skromni poštenosti pride seveda toliko v dotiko tudi z mladeniči, da z lahkoto spozna njih pravi značaj. In če ji je Bog namenil koga izmed njih za ženina, potem bosta že sama pogodila pravo, ne da bi hodila v šolo k Domnu in Anici.

Bolj ko bo ljubezen za njih nekaj skrivnostnega, novega, lepša bo.

Končno naj pa še nekaj omenim, kar naj bi posnemale vse igralkе »mešanih vlog«.

Tudi nekje na Gorenjskem so nameravali igrati prav tisto igro »Domen«. Vlogo Anice so tudi pridelili neki Marijini hčerki. Ko pa ona prebere vlogo, se ji ne zdi povsem dostojna, zato gre kar naravnost h gospodu voditelju in mu razodene svoje pomisleke.

Gospod rade volje ustreže njenim željam, popravi grajane stavke in vse se je lepo in dobro izšlo.

K. P.

Še enkrat bela obleka v Marijini družbi.

V neki župniji na Štajerskem so domači g. župnik obhajali petdesetletnico mašništva. Župljani so si veliko prizadevali, da bi jih dostojno počastili in jim izkazali svojo vdanost in hvaležnost, dekleta so lepo okinčale cerkev in župnišče. Ko so v slovesnem sprevedu spremljali č. gosp. župnika v cerkev, je bila tudi lepa vrsta belo oblečenih deklet, da so se ljudje kar čudili, kje so naenkrat dobile belo obleko, ker pred par dnevi pri telovski procesiji niso bile več ko tri belo oblečene pri družbenem križu.

V sosedni župniji so si isto leto omislili neki dosluženi vojaki novo zastavo, napravili so veliko slavnost, kakor je bila navada pred vojsko; tudi dekleta so se postavile, bilo jih je 17 v enaki dragoceni beli obleki in enega kroja s širokimi svilenimi cesarskimi trakci. Stroški torej niso bili majhni.

Tudi je navada, da povabi novomašnik za prvo sv. mašo v povečanje slovesnosti dekleta za svatovce, povabljene si štejejo to v veliko čast, z veseljem si kupijo belo obleko in vse, kar je k temu potrebno, ne bojijo se nobenih stroškov. Neveste in družice se najraje oblečejo v belo obleko, ker so mnenja, da se jim najbolj poda in je tudi najbolj primerna. Enako je pri pogrebu deklet, ker se navadno dobi plačilo ali južina, da se belo oblečejo tudi tiste, ki pri cerkvenih slovesnostih ne marajo zanj.

Pri nas je navada in se tudi v cerkvi oznani, naj so dekleta, posebno družbenice, pri procesijah s sv. Reš. Telesom v beli obleki in z družbeno svetinjo. O tedaj jih pa ni, ni obleke, ni časa, so preveliki stroški itd., za božjo čast nimajo nič. Čast komur čast! Prav je, izkazati čast zlatomašniku, kakor tudi novomašniku, ker s tem pokažemo svojo vdanost in pokorščino. Tudi umrli družbenici smo dolžni izkazati zadnjo čast. Zraven tega pa ne smemo zanemarjati, dajati čast Bogu kot najvišjemu gospodu nebes in zemlje. Ne sramujmo se torej nositi bele obleke v čast božjo z dobrim namenom, skrbeti, da bodo v beli obleki tudi lepe duše, in se tudi tako obnašati, da nas ljudje zaradi bele obleke ne bodo zasramovali. Dasiravno ni dolžnost Marijinim družbenicam nositi belo obleko, vendar je lepo in primerno, ker je bela barva podoba nedolžnosti, ki mora dičiti vsako družbenico. Mlada nepokvarjena dekleta so, ko vstopijo v družbo, za vse dobro in lepo vnete; a ko malo odrastejo in pridejo v slabe družbe, se kaj rade pokvarijo. Starejših deklet je torej dolžnost, mlajšim dajati lep zgled in jih napeljevati k lepemu čednostnemu življenju. Živimo tako, da bomo enkrat smeje v belih oblekah spremljati nebeško Jagnje po nebeških livadah.

Družbenka.

Cerkveni razgled

Po svetu.

To ni boljševizem, marveč božjeropno divjaštvo. Iz časa divjanja nemških tolp po slovenskem Korotanu v dneh okrog 10. maja, izvemo, da so nemški roparji v cerkvi v Selah vse razbili. Pero se ustavlja in groza nas navdaja, ko moramo sporočati o božjeropnem početju pobesnelih tolp nemškega jezika: vrgli so Marijin kip za duri, podobam svetniškim so odbijali roke, hostije (najbrž posvečene) so razsuli po tleh, kelih in monštranco odnesli. Ukradli so tudi krono z Marijinega kipa. Lepo, večinoma novo mašno obleko so raztrgali in razmetali. V št. Janžu na koroško-štajerski meji so porušili in oskrunili tabernakelj. Čudovito je božje potrpljenje in božja dobrotljivost, da se ne maščuje na mestu nad temi bogokletneži. Bog ne plačuje vsako soboto. Veliko je še dobrih ljudi med Nemci, in zaradi dobrih ljubi Bog prizanaša, da ne udari z grozno šibo na vse. Zadoščujmo z gorečim češčenjem in molitvijo presvetemu Srcu Jezusovemu za nečuvveno žaljenje nečloveških divjakov. V nekem drugem kraju na Koroškem so nemški divjaki odnesli kelihe iz cerkve ter jih oskrunjali s tem, da so v gostilni iz njih popivali. Bogoskranstva so izvrševali tudi v Libeličah. Nismo vedeli, da so med Nemci taki brezvestneži in brezverci. Mimorede omenjamo, da se je tudi neki slovenski degradirani vojak hvalil med svojimi tovariši v ljubljanski vojašnici, da je na Koroškem ukradel kelih. Bog se nas usmili!

Proslava narodne svetnice. V Parizu so na posebno sijajen način proslavili narodno zaščitnico devico Orleansko Ivano d' Ark, ki je bila nedavno prišteta med svetnice. Slavlja cerkvenega so se udeležili tudi zastopniki nekatoliških veroizpovedanj.

Generalni predstojnik družbe Jezusove P. Ledóchowski, ki se je med vojsko nahajal v kraju Zizers v Švici, se je vrnil nazaj v Rim. Ker je rodod Poljak, mu povratka italijanske oblasti niso zabranile.

Strah italijanskih framasonov. Keč se je ustanovila italijanska ljudska stranka s sedanjem v Rimu, so takoj nastopili združeni nasprotniki sv. Cerkve. V rimskem občinskem svetu so zastopniki prostožidarstva vložili

predlog, naj se 1. 1920. slovesno proslavi 50 letni spomin, odkar je bila uropana cerkvena država.

Po domovini.

Slovenske usmiljenke so se, hvala Bogu, osamosvojile. Doslej so bile namreč odvisne od Gradca. Tam je bila takozvana materna hiša, tam glavna predstojnica, tja so morale hoditi vsa slovenska dekleta, ki so hotele postati usmiljenke. Ena prvih zahtev pa je bila, da je vsaka znala nemško. Nemščina je delala marsikateri dobri deklici veliko težavo. Zdaj ta težava mine. Dosedanji glavni pogoj za redovni poklic, nemščina, odpade. Naše usmiljenke so se ločile od Gradca in dobile svojo provincijo. Prva provincialna predstojnica ali vizitatorica je postala bivša prednica v zavodu Lichenthurn, č. sestra Erziliya Hafner. Središče družbe je v Ljubljani. Sedež predstojništva in »semenišče« za bodoče sestre je »Marijin dom« v Ljubljani. Tja naj se obrne vsaka, katera želi vstopiti.

Slovenska provincija misijonarjev-lazaristov. Kakor usmiljenke, hčere sv. Vincencija Pavlanskega, enako so se osamosvojili tudi misijonarji, sinovi sv. Vincencija. Dobili so svojo lastno provincijo. Prvi provincial ali vizitator je č. g. Franc Javšovec, doslej superijor pri sv. Jožefu v Celju. Slovenski misijonski družbi iz srca častitamo!

Smrtna kosa. V Pazinu je umrl 13. maja msgr. Ante Kalac, župnik in dekan. Bil je zgleden duhovnik in iskren Jugoslovian. Veselil se je nove domovine, a zadnje dni ga je pa trlo italijansko suženjstvo. Malo pred smrtjo se je tolažil: »Bolje bo, da me Bog vzame, nego da doživim narodno propast. P. v m.! — Preselil se je v večnost na rojstnem domu na Polici pri Višnji gori g. Alojzij Vovk, bivši kaplan v Veliki Dolini; star je bil šele 29 let. Mir njegovi duši!

Duhovske spremembe v ljubljanski škofiji: Za župniške upravitelje so bili imenovani gg.: Župnik Fr. Zorko v Kamni gorici, kaplan Fr. Pavlič v Motniku, kaplan Anton Kreč v št. Juriju pri Kranju, P. Ananija Vračko, frančiškan, v Čatežu o. S., kaplan Fr. Presetnik na Koroški Beli. — Preme-

ščen je bil g. kaplan Andrej Stare iz Mirne peči v Kranj. Nameščena sta bila gg. vojna kurata Rudolf Potočnik kot kaplan v št. Juriju pri Kranju, Jožef Poje kot kaplan v Mirni peči. — Stalni pokoj je dovoljen g. Francu Dimnik, župniku v Motniku; g. Simonu Ažman, župniku v Kamni gorici; g. Francu Hiersche, župniku v Radečah pri Zid. mostu.

Naslov duhovnega svetnika je podelil prevzvišeni škof ljubljanski ob priliki birmovanja v Trziču ondotnemu g. župniku Jožefu Potokarju.

Proti nenravnosti. Izšla je naredba, ki najstrožje prepoveduje razširjanje nenravnih in pohujšljivih spisov po časopisih ter raznih nesramnih knjižuric. Naredba napoveduje hude kazni vsem, ki bi se v tem pregrešili. Če bodo le tudi tisti, ki bi morali kazni izvrševati ter nenravnost zasledovati, dovolj odločni!

Marijine družbe.

Shod dekliških Marijinih družb na Brezjah o Binkošti se je izvršil lepo. Udeležba je bila taka, da ni bilo ravno gneče, a cerkev je bila vedno polna. Da deklet ni bilo več, ne moremo ravno zameriti, ker so cene na železnici tako visoke. Zato naj pa družbe prirejajo skupne shode kje bolj v bližini. V nedeljo zvečer ob šestih je govoril škofijski voditelj o namenu celega shoda, ki je dvojen: molitev za domovino in prenovitev družb samih. Zvečer je bila procesija. Med procesijo in drugikrat so veselo pritrkavali novi jekleni zvonovi, ki so se tako posrečili, da se vsaj, kadar vsi skupaj pojo, prav nič ne ločijo od bronastih zvonov. Prav veseli smo bili, da smo zopet enkrat slišali tako prijetno pritrkavanje. V ponedeljek zjutraj je pridigoval č. g. dr. Janko Arnejc, župnik v Zrelcu pri Celovcu in škofijski voditelj slovenskih Marijinih družb na Koroškem. Obhajil je bilo nad 2000. Ob 10. je imel pridigo č. g. jezuit P. Tomc, ki so ga Italijani pregnali iz Trsta v Ljubljano. Veliko sv. mašo z asistenco je imel g. dr. Arnejc. Ob pol dveh je bila zopet procesija po polju, nato druga pridiga g. dr. Arnejca »Ti moja mati — jaz tvoj otrok.« Po odpetih litanijah je pa g. dr. Arnejc zunaj pod kostanj v zelo prijetni šaljivi obliki razlagal družbenkam rešen nauk o samozatajevanju. Nazadnje pa je še povedal čudovito zgodbo svoje rešitve iz rok nemških razbojnikov, ki so ga hoteli na vsak način v roke dobiti in ubiti. Zgodba bo popisana v »Bogoljubu«. — Naj bi se le namen shoda res dosegel, da bi se družbe prenovile in prerodile. Za domovino

pa je treba moliti ne samo en dan, ampak ne prestando, dokler jo vidimo v nevarnosti!

Za domovino. Na binkoštni ponedeljek popoldne so imele ljubljanske kongregacije skupno pobožnost za dosego pravičnega miru ter za rešitev in blagor domovine na Rožniku. Ob lepem vremenu se je zbrala številna družina Marijina ob vznožju Rožnika, pri kapelici, odkoder se je podala v procesiji na hriček. Pobožnosti primerni govor je imel katehet P. Rafael Grobljar. Nato je stopilo k oltarju osem gg. voditeljev z opatom g. Smrekarjem na čelu. Pri petih litanijah je lepo ubrano odpevala vsa družba. Pridne pevke so koncem skupne molitve dodale še celo vrsto pesmic na čast nebeski Kraljici, pomočnici kristjanov.

Semič. Kot vsako leto je imela naša dekliška Marijina družba tudi letos v majniku shod v Marijinem svetišču na Smuku, vendar letos bolj slovesno kot navadno. Bila je to lepa pobožnost za skorajšen pravičen mir naše mile domovine, ki je trajala 18. maja od 10. ure dopoldne do pol 4. ure popoldne. Imele smo dve sv. maši, dve pridigi, šmarnice s petimi litanijami in tri ure molitve pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom, vmes pa so neutrudne pevke prepevale lepe pesmi. — Umrla je vzorna družbenka in dolgoletna vestna svetovalka Marija Cimerman s Kota; zanjo smo darovale sv. obhajilo.

Iz Cateža ob Savi. Meseca aprila smo imele dekleta duhovne vaje. Vodili so jih č. g. misijonar Gregor Flis. Govorili so zares ganljivo. Bog jim za to stotero povrni! — Zadel nas je zelo občutna izguba. Zapustili so nas preč. g. župnik F. Zorko in se preselili v Kamnogorico na Gorenjsko. Želimo jim mnogo več sreče, kot so jo imeli tukaj.

Tomšelj. Naša Marijina družba dobro napreduje. Imamo redno vsako nedeljo molitveno uro pred Najsvetejšim. Ob novem letu smo razprodajale Misijonski koledar, tako da ga ima skoro vsaka hiša v župniji. Preteklo leto je precej družabne ples iztrgal iz naše srede. Če se katera izneveri svoji nebeski Materi, se je druge tem tesnejše oklenemo. Zato smo bili pri nas č. g. Lovro Kos, ki so našo Marijino družbo na novo pozivili. Naša Marijina družba jim izreka pristržno zahvalno.

Iz Kamnika. Meseca marca je obhajala dekliška Marijina družba 20letnico. Razvile smo novo skrbno izdelano zastavo. V spomin nam prihajajo pretekli dogodki dveh desetletij: žalostni in veseli. Vsako leto je sprejeto do 20 deklet. Meseca marca smo imele duhovne vaje. Ob zaključku smo priredile kratko igro s tambolo.

Sv. Križ pri Slatini. Odbor naše dekliske Marijine družbe ima redne seje ter skrbi za živahno družbeno življenje. Vsak prvi petek imamo skupno molitveno uro s petjem. Družbenke in tretjeredniki pristopajo v velikem številu k sv. mizi v zadoščenje božjemu Srcu. »Bogoljubovo« naročilo, naj molimo za pravice našega naroda, smo izpolnile s tem, da smo opravile devetdnevnicu pred praznikom Marije Pomočnice.

Breznica. Dne 1. junija smo praznovali 20letnico dekliske Marijine družbe. Prišle so k slavnosti tudi Marijine hčere iz Kor. Bele, Grada, Radovljice in Begunj s svojimi gg. voditelji. Pripravile smo se na ta dan z malo tridnevnicu. V nedeljo zjutraj smo pristopile polnoštevilno k sv. obhajilu. Popoldan so nam g. voditelj Fr. Pajfar podali pregled o 20letnem družbinem delu in nas v krasnem govoru bodrili k stanovitnosti v Marijini družbi. Po petih litanijah so pozdravili v društveni dvorani navzoče Marijine hčere č. g. župnik Jos. Lavrič in prednica Ivanka Kokalj. Nato se je predstavljala igra »Marijin otrok sem«. K sklepu so družbene pevke pred Marijinim kipom, okinčanim z bršljinom in električnimi lučkami, v ljubki pesmi obetale zvestobo svoji materi Mariji. Naj bi Marija pritegnila k sebi vse mlačne in omahujoče družbenice, da bi se odpovedale grešnemu razveseljevanju in postale vzorne Marijine hčerke!

Škofja Loka. Dne 1. maja smo z velikim veseljem pozdravile novega župnika, g. dr. Tomaža Klinarja, ki so takoj sprejeli v svoje varstvo vse štiri Marijine družbe. Dekl. Mar. družba jim je v znak vdanosti priredila malo pozdravno poklonitev s petjem, nagovori in igrico. Pozdravil jih je tudi Marijin vrtec kot bivšega vodnika; Mladinski in Misijonski odsek, pa sta uprizorila kratko misijonsko igro, kjer so pokazala dekleta, kako požrtvovalno delajo in se trudijo za misijone; ravno sedaj so zopet zbrale nov tisočak, katerega so poslale za drugi Misijonski dom, ki je namenjen razkolnim misijonom. Misijonski odsek prav živahno in veselo deluje; vsak mesec ima po družbenem shodu sestanek, kjer nas g. voditelj navdušujejo za misijonsko delo. V Mladinskem odseku pomagata dve tukajšnji gđe. učiteljici pri predavanjih, vajah, prireditvah itd.; svoje sestanke ima ta odsek vsakih 14 dni in je posebnega pomena za tista dekleta, ki iz šole izstopijo; namen ima namreč pospeševati napredek in lepo zgledno življenje mladih deklet ter jih pridobiti za Marijino družbo. — Naša družba je dobila novo sestrsko družbo. Dne 25. jan. t. l. je bila potrjena ustanovitev »Dekliške kongregacije za meščansko šolo«.

Na praznik Vnebohoda je bil prvi slovesni sprejem, na dan sv. Angele pa so članice napravile izlet k Materi božji na Brezje in Bled. V mladi družbi vlada sveže veselje in navdušenje. Bog ohrani ta mladi cvet, da bo rodil obilo sadu v čast Materi božji, v lastno korist in v pomoč bližnjemu!

Pišece. 11. maj, dan ustanovitve Marijine družbe za dekleta, nam ostane v dobrem spominu. Marija je pripeljala pred šmarnični oltar 69 mladenk in g. kanonik Josip Mešiček iz Brežic so jih po lepem nagovoru sprejeli v Marijino družbo. Ganljivo je bilo, ko so prišle z g. voditeljem v slovesni procesiji v cerkev, ko so z gorečimi svečami in ovenčanimi glavami pri Marijinem oltarju molile posvečenje. Naša družba šteje 72 članic in ima shod vsako prvo nedeljo. Udeležbo pri shodih nadzoruje g. voditelj z imenikom, mesečni prejem sv. zakramentov pa z listki. — Odsek za lepšanje cerkve pridno deluje, odsek za petje pa pridno poje, časniški razdeli »Bogoljub« in »Glasnik«, ki jih je pa še mnogo premalo. Vse članice so vstopile v drugo stopnjo »Sv. vojske«. Po župniji so nabrale 861 K za »Dobrodelnost«. Čedalje lepše se razvija pogosto sv. obhajilo in molitvene ure po knjigi »Večna molitev« ob nedeljah in praznikih. Reči se mora, da se po Marijini družbi začenjajo in lepo razvijajo razne pobožnosti in se poživlja versko življenje. Mnogo žrtev terja od naših deklet, ker so zelo oddaljene, pa se jih ne ustrašijo.

Rajhenburg ob Savi. Za našo novo lursko cerkev postaja med vernimi Slovenci vedno več zanimanja. Bolj in bolj raste zaupanje do naše Lurske Marije. Premnogi romarji, ki prihajajo sem dan na dan, zagotavljajo, da so dolžni naši Lurški Gospej veliko hvaležnosti, ker so bile na njeno priprošnjo uslišane tolike njihove prošnje in molitve. Zlasti vojaki pripovedujejo, kako so se priporočali v največjih nevarnostih rajhenburški Lurški Mariji, in kako jih je ona rešila smrti. V mescu maju si bil lahko večkrat priča raznim prizorom v naši Marijini cerkvi, ki so bili jasni dokazi globoke hvaležnosti in neomajnega zaupanja ljudi do naše Lurske Matere. Došlo je v tem času tudi več procesij. Da, cele župnije so prihitеле, da se skupno zahvalijo in nanovo priporočijo naši Mariji. Dne 1. maja so se v zaobljubljeni potresni procesiji, kakor vsako leto, poklonili zopet Mariji verniki iz Brežic in okolice. Pobožnost je vodil preč. g. kanonik in dekan J. Mešiček sam z drugimi gg. dušnimi pastirji. Dne 18. maja je došla sem dekliska Marijina družba iz Trbovelj. Dne 21. maja sta pripeljala v slovenski Lurd v veliki procesiji svoje

arane g. župnik Gašparič iz Št. Ruperta nad Laškimi in g. župnik Žagar iz Dobjega. — Na praznik Gospodovega vnebohoda proti večeru so došli Marijini sinovi in hčere s Kranjskega. Vršila se je zopet pred Lurško Gospo lepa pobožnost ta večer in drugi dan v jutru. Občudovali smo posebno krasno petje šentjanškega cerkvenega pevskega zbora. — Največje slovesnosti pa se obhajajo v slovenskem Lurdu 2. julija, t. j. ob obletnici posvečenja Marijinega svetišča. Praznik Marijinega obiskovanja smo še vsako leto, kar stoji ta Marijin dom, veličastno in najslovesnejše proslavljali in ga želimo tudi v prihodnosti tako obhajati. Že na praznik sv. Petra in Pavla (29. junija) pridejo gg. misijonarji od Sv. Jožefa nad Celjem. Na večer se začne pobožnost z večernicami in s spovedovanjem. Naslednja dva dni so pridige in druge pobožnosti dopoldne in popoldne. Dne 2. julija se konča vsa slovesnost s slovesnim drugim sv. opravilom, pri katerem ima navadno mil. g. opat trapistov slovesno sv. mašo. — Letos hočemo to tridnevno in sploh vso pobožnost opravljati s tem namenom, da bi nam Lurška Marija s svojo mogočno priprošnjo pri Bogu pomagala urediti in utrditi našo ljubo novo domovino, da bi kmalu zavladal v njej mir in red, in da bi jo Bog in Marija čuvala in varovala vseh zunanjih in notranjih sovražnikov. — Vsem nabiralcem naše cerkvene družbe pošiljamo pri tej priliki iskrene pozdrave s pripombo, da jim v kratkem pošljemo nove položnice z željo, da se vidimo 2. julija.

Spominjajte se umrlih!

Marija Prah, Sv. Križ pri Slatini. — Frančiška Polak, Trzič. — Marija Čadež, Poljane nad Škofjo Loko. — Neža Centrih, Slivnica. — Marija Praček, Marijana Zavrl, Ljubljana. — Marija Falič, Ivana Hafner, Pavla Luštrek, Sora. — Frančiška Mramor, Cerknica (jeruzalemska, lurdska in rimska romarica). — Matilda Dovnik, Sv. Martin na Pohorju. — Helena in Ana Poš, Sv. Lenart v Slovenskih goricah. — Ana Korošec, Katarina in Antonija Grašič, Ana Gril, Terezija Kranjc, Sv. Lorenc v Slovenskih goricah. — Lojzika Jus v Zetalah. N. p. v m!

V MOLITEV SE PRIPOROČAJO:

Neka zelo bolna Marijina družbenica iz Domžal. — Marijina družbenica za dušni mir, vreden prejem sv. zakramentov ter za spoznanje pravega poklica. — Neka bolna Marijina družbenica za dušno in telesno zdravje. — Marijina družbenica za vredno sprejema-

nje sv. zakramentov in dušni mir, ter svojega dušnega vodnika in bolno sestro. — Neka mati za zdravje v težki bolnici. — Marijina družbenica za ozdravljenje žledčne bolezni. — Neka oseba, da bi prejela darove sv. Duha, zlasti še dar modrosti, pobožnosti in strahu božjega. — Dve družini. — Neki vojak, ki je veliko pretrpel ves čas vojne, sedaj je pa ujetnik na Laškem. — Marijina družbenica, da bi zamogla pramagovati skušnjave zoper verske resnice. — Vse še ne uslišane prošnje.

ZAHVALE:

Zahvaljujejo se: T. K. presv. Srcu Jezusovemu, sv. Jožefu, posebno pa žalostni Materi božji za obilno prejete milosti in dobrote ter za izboljšano zdravje po opravljeni devetdnevni. — Tri dekleta iz loške doline Mariji Pomočnici kristjanov za rešitev iz nevarnosti. — N. I. Materi božji, sv. Jožefu, sv. Frančišku Sal. in čast. Don Bosku za uslišano prošnjo. — J. C. Materi božji za zdravje. — Marija Zupančič žalostni Materi božji za milostno ozdravljenje dolgotrajne živčne bolezni. — B. A. Zaplaški Materi božji in sv. Antonu Pad. za dvakratno ozdravljenje nevarne bolezni in za večkratno pomoč v dušnih težavah. Neka oseba prebl. Devici Mariji, Praškemu Jezuščku in sv. Antonu Pad. za uslišanje v neki važni zadevi.

Darovi.

Za »Dejanje sv. Detinstva« so poslali vodstvu čč. gg.: Zupan Ign., kaplan, Prevalje na Koroškem, 49 K 12 vin.; Vrhovec Franc, župnik na Krki, 50 K; Anton Mrkun, župnik na Homcu, 50 K; Ivan Noč, kaplan, šmarje pri Ljubljani, 112 K; Josip Ambrožič, kaplan, Polhov Gradec, 61 K 20 vin.; svetnik Fr. Ferjančič, kanonik v Novem mestu za župnijo Mavčiče, 157 K; Ivan Vindišar, kaplan v Semiču (II. zbirka), 115 K; Ivan Mevželj, kaplan v Gorjah, 70 K 26 vin.; Mat Ježek, župnik, Begunje nad Cerknico, 45 K; Andrej Šavli, kaplan v Mokronogu, 165 K in 75 K za odkup treh poganskih otrok; Jernej Kovič, župnijski upravitelj na Polšniku (II. zbirka), 25 K; Vinko Zor, kaplan v Srednji vasi, 20 K; Josip Cuderman, župnik v Št. Lambertu, 20 K.

Za Apostolstvo sv. Cirila in Metoda: Misijonski odsek Dekl. Mar. družbe v Škofji Loki za apostolski dom 1000 K; župni urad Radovica, 37 K 60 vin.; druga Mar. kongregacija v zavodu sv. Stanislava, 36 K 20 vin.; župnija Kopanj, 80 K; Fr. Sušteršič, kaplan, Paečna, 85 K; Mar. družba Dramlje, 20 K; Marijin vrtec v Mokronogu za apostolski dom, 200 K; zbirka vencev in darov v Mokronogu, 292 K 70 vin.; notranja Mar. družba pri uršulinkah, 33 K; J. Jarc nabrala 22 K; dijaki v zavodu sv. Stanislava, 89 K 5 vin.; Janez, Martin in Marija Pečolar iz Šoštanja, 10 K; Dekl. Mar. družba v Ribnici (venci), 316 K 80 vin.; Alojzij Esih, Račica, 5 K

Katoličani in misijoni.

(Dalje.)

Budhova vera.

Druga glavna vera v Indiji je Budhova vera. Te vere so tudi Kitajci in Japonci. Budha je bil neki učenjak, ki je živel okoli leta 560. do 580. pred Kr. Ta vera ne pozna nobenega boga, ampak samo cele litanije zapovedi. Budist (privrženec te vere) ne sme prisegati, lagati, obrekovati, ubijati, krasti, se ne sme maščevali, mora živeti čisto in zmerno, dajati miloščino, počutnost zatirati in tiho premišljevali. (Torej vidimo, da imajo precej prav pametnih predpisov.) Če kdo to natanko izpolnjuje, postane moder, dobi naslov »budha« in ko umrje, gre v nirvano, to se pravi, se spremeni v nič in postane tako popolnoma srečen. (Kajne, kako žalostna mora biti ta vera, ki uči, da je največja sreča za človeka »nič«, da se mora to za celo življenje truditi, da nazadnje doseže »prazen nič«!)

V tej veri so vsi enaki; nobeden ni višji ali nižji, samo eden je bolj prvi, drugi so bolj zadnji. O Budhu, začetniku te vere, so si izmislili vsakovrstne pripovedke. Tako pravijo, da se je enkrat bojeval s kačjim kraljem; takrat je izpustil strašen dim in svoje telo je spremenil v ogenj. Drugič se je peljal po reki navzgor v nekem loncu, pa bolj hitro kakor teče najboljši konj. Večkrat se Budha vozi tudi po nebesih okoli in spušča na zemljo iz enega očesa dež, iz drugega pa ogenj (blisk).

Budha sam je učil, da ni nobenega boga; njegovi privrženec pa so začeli sčasoma njega samega častiti kot boga. Razen njega molijo tudi vse tiste, ki so do-

bili naslov »budha«, t. j. ki so na svetu dosegli modrost; to so njihovi svetniki. Tem na čast darujejo svete cvetlice in sadje, ne smejo se pa darovati živali. Na Kitajskem in Japonskem darujejo tudi riževo žganje, ki ga pa potem duhovniki popijejo. Duhovniki brijejo celo glavo, so neoženjeni in žive navadno skupaj v samostanih.

V Siamu (zahodna Indija) častijo posebno belega slona. Ta je varuh dežele, ima svoj poseben tempel, krasno palačo, zraven cesarjeve palače. Temu bogu se sme približati samo kakor cesarju. Ta bog ima svoje »duhovnike«, ki ga molijo, in svoje »plesalke«, ki ga razveseljujejo. Krmo mu dajejo samo kleče na srebrnih krožnikih. Ko ga zjutraj peljejo z godbo iz templja in vzdigne svoj krasni trobec (nos), padejo vsi na tla in mu darujejo. Včasih so ga celo vprašali za svet pri kakih važnih državnih vprašanjih (sedaj so pa to opustili, ker jim je najbrž včasih slabo svetoval). Če pogine, nastane po celi deželi strašna žalost, ker so izgubili tak »svet zaklad«.

Posebna vrsta budistov so lamaisti, ki časte nekega duhovnika Dalai Lama v Tibetu. V njem, pravijo, živi Budha. Ta vera ima veliko samostanov, v katerih živi po 4000 do 5000 menihov, celo mesto. Vera je polna vraž, čarovnij in praznih ver.

Koliko je budistov, je težko povedati, ker ti ljudje vedno svojo vero spreminjajo; danes darujejo to, jutri kaj drugega. Vendar cenijo, da jih bo okoli 125 milijonov.

Kako potrebna bi bila tem žalostnim

in zbeganim ljudem prava, krščanska vera!
Kako veseli bi bili, ko bi poznali prelepe
resnice naše svete vere! Molimo zanje!

Konfutsejeva vera.

Velik del Kitajcev ima Konfutsejevo vero. Konfutse je bil kakor Budha učenjak, ki je živel okrog leta 551. do 478. pred Kr. On o Bogu in duhovnih bitjih sploh ni rad govoril; Bog in svet mu je bilo vseeno. Ko ga je neki učenec vprašal, kaj bo po smrti, mu je rekel: »Kaj take stvari izprašuješ; saj še življenja ne poznaš, pa hočeš še o smrti vedeti.« Tudi njegova vera ima celo vrsto predpisov, kako mora človek živeti in se obnašati med svetom; veliko reči je podobnih našim krščanskim zapovedim, in te seveda misijonarji lahko uporabijo kot podlago pri pouku naše sv. vere. To vero imajo na Kitajskem vsi visoki uradniki, učenjaki in tudi cesar (dokler so ga imeli) je bil te vere. Ta vera ima polno templov, kjer časte Konfutseja in stare prednike in njim na čast zažigajo kadilo.

Privrženecv te vere štejejo okoli 240 milijonov.

Na Japonskem in v zahodni Indiji imajo podobno čudno vero, ki se imenuje Taotsejeva vera. Ta vera uči: če hoče postati kdo svetnik v nebesih, mora storiti 1300 dobrih del, če pa hoče postati svetnik na zemlji, pa je zadosti 300 dobrih del. Teh vernikov je okrog 30 milijonov.

Šintovska vera

je posebno razširjena na Japonskem. Častijo mrtve stvari (ogenj, drevesa itd.), duhove prednikov in junake. Ognju na čast obhajajo posebne praznike; kdor se hoče grehov očistiti, mora iti bos skozi ogenj. Svetemu drevesu »sakakiju« prinašajo v dar jedi in pijačo; v njem, pravijo, da bog prebiva. Častijo tudi razne živali, n. pr. pava, ki je posvečen solnčni boginji, podgano, ki je posvečena bogu bogastva itd. Razen glavnih bogov imajo še okrog osem milijonov malih, nižjih bogov.

Bogovom na čast darujejo riž, ribe, divjačino, pivo, sadje, zelenjavo, vodo in žganje. Včasih so tudi ljudi klali in darovali, sedaj so pa postali bolj pametni in raje napravijo maskare iz lesa in cunj in jih pokopljejo z mrličem ali sežgejo namesto ljudi. Le včasih se še kak junak sam usmrti s tem, da se z noži razpara, kakor sta n. pr. storila leta 1912. znani general Nogi in njegova žena ob cesarjevi smrti.

Koliko privrženecv ima ta vera, je težko povedati, ker imajo navadni ljudje kar po dve veri in se ne ve, kam bi jih prišteli. Cenijo pa šintoistov na 19 milijonov.

Naj bi krščanska vera kmalu pregnala te nespametne vere in vraže in jih osrečila s pravim naukom Kristusovim, ki tako lepo uči o Bogu, o življenju in o smrti!

(Dalje.)

Ne pozabite Misijonske zveze in njene mašne družbe! Darovi za Misijonsko zvezo so zelo izostali in novi udje mašne družbe se le malo priglajajo. Gorečnost Vaša za misijone naj ne poneha!

Misijonska pošta.

1. Vse cenjene pospeševalce »Misijonske zveze«, katerim smo poslali lansko leto »Misijonski koledar 1918«, da ga razpečajo, pa ga še niso, vljudno prosimo, da nam ga blagovolijo vrniti, in sicer na naše stroške.

2. Počenši z januarjem t. l. se daruje še ena sv. maša razven onih, ki so označene na novih sprejemnicah »Mašne družbe«, in sicer vsak drug dan v mescu, za vse žive ude, ki so pristopili k »Mašni družbi« v preteklem mescu.

7. Ponedeljek. Sv. Ciril in Metod. Sv. Lovrenc Brindiški. Popolni odpustek: a) udom apostolstva sv. Cirila in Metoda; b) vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v farni cerkvi, kjer ni redovne.

8. Torek. Sv. Elizabeta Portugajska. Popolni odpustek vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v farni cerkvi, kjer ni redovne.

9. Sreda. Sv. Nikolaj in tovariši. Popolni odpustek istim kakor včeraj.

10. Četrtek. Sv. Veronika Julijani. Popolni odpustek istim kakor 8. dan.

11. Ponedeljek. Sv. Bonaventura. Popolni odpustek istim kakor 8. dan.

12. Torek. Bl. Angelina. Popolni odpustek istim kakor 8. dan.

13. Sreda. Marija Devica karmelska. Popolni odpustek v karmelskih cerkvah vsem vernikom tolikrat, kolikorkrat obiščejo cerkev in molijo po namenu sv. očeta. Kjer ni karmelske cerkve, lahko obiščejo cerkev, v kateri je ustanovljena škapulirska bratovščina karmelske Matere božje. Redovnica zadobe iste odpustke, ako obiščejo svojo cerkev. Odpustki se lahko darujejo vernim dušam v vica. Dobiti jih je mogoče od včeraj opoldne pa do danes opolnoči. — Popolni odpustek: a) udom škapulirske bratovščine karmelske Matere božje danes ali v osmini pod pogoji kakor 2. dan; b) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa kakor 4. dan.

14. Sobota. Sv. Vincencij Pavlanski. Popolni odpustek udom »Dejanja sv. Detinstva«, če prejmejo sv. zakramente in molijo obenem za razširjanje »Dejanja«.

15. Nedelja. Popolni odpustek udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa kakor 3. dan.

16. Torek. Sv. Marija Magdalena. Sv. Lovrenc. Popolni odpustek: a) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa kakor 4. dan; b) udom bratovščine prečistega Srca Marijinega; c) istim kakor 8. dan.

17. Četrtek. Sv. Frančišek Solan. Popolni odpustek istim kakor 8. dan.

18. Petek. Sv. Jakob. Popolni odpustek udom družbe sv. Petra Klaverja, ako molijo za razširjanje vere in po namenu sv. očeta.

19. Sobota. Sv. Ana. Popolni odpustek udom škapulirske bratovščine karmelske Matere božje kakor 2. dan.

20. Nedelja, zadnja v mescu. Popolni odpustek vsem, ki trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec.

21. Torek. Sv. Marta. Popolni odpustek: a) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa

kakor 3. dan; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

31. Četrtek. Sv. Ignacij Lojolanski. Popolni odpustek udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa kakor 3. dan.

Darovi.

Upravištvu so od 1. do 31. maja došli darovi:

Za odkup poganskih otrok: Marija Kač, Arna vas (za deklico: Marija), 25 K; Neža Novak, Dobriče, 30 K; Jožefa Lužar iz Osredka pri Šmarjeti (za dečka: Alojzija), 100 K.

Za kruh sv. Antona: Neimenovana iz Škofje Loke 4 K; neimenovana iz Gorenje vasi 3 K; Fran Jeglič iz Tržiča 10 K; neimenovana iz Dobra 10 K.

Za balkanske misijone: Marijina družba iz Brežic 35 K 20 vin.; Fran Krošelj, župnik iz Mozirja, 30 K.

Za misijonišče: Fran Vidmar, župnik od Sv. Trojice pri Tržiču, 20 K; župni urad iz Mirne peči 20 K.

Za afrikanke misijone: Elizabeta Veingerl od Sv. Barbare pri Mariboru 6 K.

Za misijone v Sv. deželi: Marijina družba od Sv. Barbare pri Mariboru 30 K.

Za dejanje sv. Detinstva: župni urad iz Cerkelj pri Kranju 50 K.

Za bratovščino sv. Dizma: župni urad iz Cerkelj pri Kranju 43 K.

Drugi darovi:

Za kruh sv. Antona. Karlin Jožefa 10 K; neimenovana 2 K; neimenovan, Trst, 2 K; Ažman Neža, Naklo, po namenu, 10 K; Knific Franc, Hrašče, 10 K; Mihelčič Ivana, Sv. Helena, 20 K; Mihelčič Frančiška, Sv. Helena, 4 K; Mihelčič Mar., Sv. Helena, 5 K; Jagodic Ana, Šmarje pri Jelšah, 5 K.

Za »Dejanje sv. detinstva« so poslali gg. po-verjeniki do 11. maja: A. Martincič, kaplan v Dobropoljah, 23 K 66 vin.; Martin Bukovec, kaplan v Smedniku, 45 K; Jan. Jereb, župnik, Škofljan pri Turjaku, 14 K; Val. Zupancič, katehet na notar. uršul. šoli v Ljubljani, 67 K; A. Jemec, župnik št. Jakob ob Savi, 50 K 10 vin.; Janez Črnilec, kaplan v Komendi, 152 K; Jan. Žagar, župnik, Planina na Štajerskem, 20 K; Janez Štrukelj, župnik, Zg. Tuhinj, 50 K; svetnik Karel Čerin, spiritual v Škofji Loki (notr. urš. šola), 60 K; Lud. Lederhas, katehet na zun. urš. šoli v Škofji Loki (vl. zbirka), 70 K.

Mesto nagrobnega venca svojemu skrbnemu dušnemu vodniku č. g. I. Plevaniču v Vel. Gabru darujejo za misijone med pagani: vlc. rodbina nadučitelja Zajec 10 K; Ana Marjetič 10 K; Marija Smrke 2 K; Marija Vigele 10 K.

Za cerkev na sv. Višarjah. Knific Franc, Hrašče, 10 K.

Za cerkev na Sv. Gori. Knific Fr., Hrašče, 10 K.

Za slovenske oslepele vojake. III. Mar. kongregacija pri uršulinkah v Ljubljani, kot del čistega dobička od prireditve srečolova, 60 K

Bogoljuba v vsako slovensko krščansko hišo!

Hčere dobrih družin

katere imajo samostanski poklic in se hočejo posvetiti božjemu Srcu Jezusovemu ter vzgoji ubogih zapuščenih otrok v misijonu v tu- in inozemstvu, se sprejmejo v karmeličanski samostan pod naslovom:

**Karmeličanke božjega Srca Jezusovega
Zagreb, Zaverska cesta 31, Hrvatsko.**

Zastonj in poštnine prosto

dobi vsak na željo moj cenik o zlatnini, srebrnini in godalih. Violine po K 40—, 45—, 55— in višje. Dobre harmonike K 45—,

60—, 80—, dvovrstne dunajske harmonike K 120, 140, trivrstne K 300, 400 in višje. — Zamena dovoljena ali denar naza! — Pošilja po povzetju ali predplačilu razpošiljalnica

JAN KONRAD,
Brüx štev. 1993, Češko.

Ljudska posojilnica

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

v Ljubljani, v lastnem domu Miklošičeva cesta št. 6, za frančiškansko cerkvijo sprejema hranilne vloge vsak delavnik dopoldne od 8—1 in jih obrestuje po

 3%

brez odbitka rentnega davka, katerega plačuje zavod sam za svoje vložnike, tako, da dobe le-ti od vsakih 100 kron čistih 3 krone na leto.

Vloge v „Ljudski posojilnici“ so popolnoma varno naložene, ker posojilnica daje denar na varna posestva na deželi in v mestih.

„Ljudska posojilnica“ sprejema vloge tudi po pošti in daje za njih vplačilo na razpolago pošne položnice. Sprejema tudi vloge na tekoči račun ter daje svojim zadružnikom posojila proti vknjižbi z amortizacijo ali brez nje, na osebni kredit (proti poroštvu) in zastavi vrednostnih papirjev. Menice se eskomptujejo najboljše.

Rezervni zakladi znašajo nad en milijon kron.

Stanje hranilnih vlog je bilo koncem leta 1918 nad 40 milijonov kron.

„Ljudska posojilnica“ stoji pod neposrednim državnim nadzorstvom.